

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Vitalitatea bisericii - 2

Timpul care a trecut de la scrierea primei părți a acestui articol mi-a oferit noi dovezi ale vitalității bisericii manifestate prin angajarea energetică în *activități voluntare*. Cele mai multe dintre ele împlinesc nevoi ale comunității locale - de la predicarea din Sabat la slujirea în cor, diaconie, Școala de Sabat. Ceea ce îmi dă multă speranță este curajul de a răspunde unor chemări care sunt *dincolo* de nevoile locale. Iată câteva exemple:

- Acum două săptămâni, într-un amurg rece, pe cota cea mai înaltă a clădirii viitorului internat al Institutului, am discutat și ne-am rugat împreună cu un grup de frați din Bistrița și Ocnița. Lucraseră o săptămână și vă pot spune că au lăsat ceva trainic în urmă. Făceau deja planuri ca să revină. Nu este numai o economie de bani. Implicarea membrilor în acest proiect de construcție arată că biserica își însușește Institutul, îl recunoaște ca fiind al ei, o nevoie organică, nu un corp străin. Afecțiunea cu care biserica se atașează de Școala de la Brașov se cultivă acum față de cea de la Cernica.

- Emisia și o parte a producției posturilor locale ale *Vocii Speranței* se asigură prin voluntari.

- La ședința anuală a Ministerului Justiției, cu privire la situația din penitenciare, voluntarii Serviciului Umanitar pentru Penitenciare au fost evidențiați în mod deosebit.

- Un grup de cadre medicale din Craiova organizează periodic „expediții” pentru promovarea, prin instruire și exemplu, a principiilor stilului de viață adventist.

- Un avocat renumit, în casa căruia *Radio Vocea Speranței* este foarte îndrăgit, își oferă voluntar serviciile pentru a apăra cazul nostru în justiție.

- Surori din Cluj-Napoca asigură cu regularitate îngrijirea celor internați la Căminul de bătrâni condus de dr. Szentagotay.

- Comunități din Moldova donează, colectează și transportă ajutoare umanitare pentru Republica Moldova.

- În birourile conferințelor și ale uniunii, lumina se stinge adesea

foarte târziu, noaptea. Sistemul de retribuire folosit de biserică nu permite plata de ore suplimentare. Acest timp lucrat în plus este timp donat, o manifestare a spiritului voluntariatului.

Toate acestea vădese o convingere vie a misiunii și a datoriei. Cei care pot să dea atât de mult arată cât de bogați sunt în interior, pentru că nu poți să dai decât ceea ce ai.

„Biserica este caseta în care Dumnezeu a așezat pietrele Sale prețioase”, spune Ellen White (*Testimonies*, vol. 6, pag. 261). O mentalitate sănătoasă, a abundenței, înlocuiește tot mai mult simțământul că puțin primim și nu putem decât să dăm puțin.

3. Universalitatea bisericii adventiste. În același fel în care biserica adventistă în lume este prezentă în aproape toate țările, fiind acceptată la orice nivel cultural, economic, educațional, biserica din țara noastră este prezentă în mod activ în toate zonele țării, în toate straturile societății, reunind persoane cu un profil etnic, temperamental, cultural și material foarte variat. Aceasta înseamnă că biserica noastră oferă un mesaj credibil și semnificativ pentru orice ființă omenească, și că este deschisă pentru oricine descoperă în slujire sensul cel mai înalt a existenței.

„Biserica activă este întotdeauna o biserică vie”, scria Ellen White (*Testimonies*, vol. 6, pag. 435).

4. Interesul pentru nou. Cât de mult s-a învățat în acești ultimi ani! Metode și instrumente de lucru, despre care aproape că nu auzisem, sunt acum de folosință curentă. Cred că nu există metodă, material sau proiect care a fost promovat în biserica adventistă mondială și care să lipsească în țara noastră. Dovada cea mai recentă este legată de proiectul *NET '96*. Acesta va folosi tehnică și echipament de avangardă, în slujba unei evanghelizări motivate de iubire față de Mântuitorul și față de semenii. Acum câteva zile, cu ocazia Comitetului de bilanț al uniunii, am totalizat numărul comunităților care (deocamdată) s-au angajat în pregătirile pentru evanghelizarea prin satelit. Am fost entuziasmat de

cele 120 de comunități care vor să facă acum acest mare pas spre viitor!

Aceasta îmi aduce aminte de leitmotivul predicii cu care fr. Floyd Bresee a deschis, în 1991, Convenția evanghelizării: *Aceleași candelă, undelele mereu nou.*

5. Angajamentul membrilor laici în conducerea lucrării. Cu 113 ani în urmă, Ellen White scria: „Fraților, nu vă bazați pe președintele conferinței voastre sau al Conferinței Generale ca să gândească în locul vostru. Dumnezeu a dat fiecăruia partea sa de lucru”. Când oamenii privesc spre președintele conferinței ca să-i ajute în toate greutățile lor, să le poarte poverile, să-i sfătuiască în încercăturile lor, ei fac o lucrare cu totul contrară celei pe care Hristos le-a dat-o” (*Mss 11*, 1884).

Deși în țara noastră pastorii sunt recunoscuți pentru însemnătatea lucrării lor, creșterea și înaintarea bisericii nu depind de corpul pastoral. „Oamenii cred nu ceea ce predică pastorul, ci ceea ce trăiește biserica” (*Testimonies*, vol. 9, pag. 42), ceea ce înseamnă că toate rezultatele evanghelizărilor, toată creșterea bisericii, sunt indicatorul reușitei bisericii și membrilor ei.

În ce privește viața bisericii, pretutindeni credincioșii predică Sabat de Sabat, influențând nivelul spiritual al comunităților în mai mare măsură decât pastorii, conduc șantiere, organizează și conduc proiecte misionare, subordonează activitățile lor profesionale misiunii lor în biserică. Acestea sunt trăsăturile unei biserici vii în toate fibrele ei.

Iar dincolo de ceea ce ochii omenești pot vedea ca surse de încredere și curaj în biserică, Domnul Hristos mai vede ceva, ceva special, care Îl face să privească asupra ei cu „un interes suprem”, căci „nimic altceva pe fața pământului nu este atât de drag inimii lui Dumnezeu, cum este biserica Sa” (*Selected Messages*, cartea 2, pag. 396; *Testimonies*, vol. 6, pag. 42). Acest motiv special reprezintă investiția Sa de dragoste. Cine investește ca El în această biserică, o și iubește ca El.

ab

DEPARTAMENTE

ARTICOLE

- 2 Editorial
- 9 Utrecht '95 -
dezbateri actuale
- 12 Știri, informații, anunțuri
- 18 Colțul copiilor
- 23 Sănătatea
ca misiune

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadorii ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomină, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*,
23 decembrie 1890)

4 O mamă, două mame

Florin Lăiu

5 Gândurile cerului

Betty Kossick

7 În căutarea adevăratei spiritualități

Loron Wade

10 Iosia '96

Ion Buciuman

15 ZIUA COLPORTORULUI Grăbind venirea Sa

Lazăr Forrai

19 STUDIU ISTORIC Advențiștii și serviciul militar - 3

Aron Moldovan

În numărul viitor:

Să conducem pe oameni
la acțiune

Willmore Eva

5 Gândurile cerului

Iosia '96

10 Am găsit Cartea!

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Aron Moldovan,
Ioan Cămpian-Tătar, Adam Engelhardt,
Teodor Huțanu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Iosif Suciu,
Victor Zgunea

Colaboratori speciali Ioan Buciuman,
Lucian Cristescu,
Viorel Dima, Lazăr Forrai,

dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran,
Emilian Niculescu

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacția la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care

le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate.**
Adresa: str. V. Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIII nr. 3

O mamă, două mame...

Nu știu unde am întâlnit-o prima oară. O cunosc de aproape patruzeci de ani. Albumul celor mai scumpe amintiri începe cu imaginea ei. În acel paradis uitat de lume, în satul de pe deal, înconjurat de păduri și de porumbiști, cu multe livezi și vii și cu oameni buni, pe vremea când admiram vite, când posteam, în fiecare ceas, prunii și merii care-mi ațineau calea când urcam spre casa bătrânească - nisipă de fructe care păreau ale nimănui -, acolo, în cel mai sfânt loc de pe lume, am deschis ochii asupra ei.

Era și bunica pe lângă ea. Aa, bunica!

Ce bună mai era bunica! Îmi aducea mereu pomușoară pe foi de varză, îmi făcea vioară de strujan și tare mă mai speria să nu mă apropii de fântână: „Este un cal acolo, înăuntru, băiatule!” - fiindcă eu mă temeam mai mult de calul lui Nenicu decât de adâncimile încă neîncercate. Odată mi l-a arătat chiar ea. Și l-am văzut...

Pe bunica au culcat-o într-o ladă lungă, așezată pe două scaune. Atunci l-am văzut pe tata plângând, încet, împreună cu Nenicu și cu ceilalți frați ai lui. Dormea bunica. În ultima vreme nu mai dormise; avea dureri îngrozitoare. Dar acum dormea atât de bine... Ce bună mai era bunica!

M-au lăsat să mă urc lângă ea, într-un car cu boi împodobit cu flori. Pentru mine era sărbătoare. Dar oamenii mergeau tăcuți pe lângă car și unii plângeau. Apoi au luat-o pe bunica și au coborât-o cu funii într-o săpătură proaspătă. Am avut atunci, pentru prima dată, sentimentul unei imense neputințe amestecate cu adevărată ură față de purtătorii acelor funii implacabile...

Zilele aceluia paradis pierdut au trecut, fără multe amintiri interme-

diare. Următoarea pagină de album este dominată de imaginea cea mai familiară, o imagine atotprezentă și care nu moare. Tânără și frumoasă, dar mai ales iubitoare, harnică și grijulie, o femeie venită de departe și angajată să slujească pe viață și pe veșnicie, fără plată: un soț, doi băieți greu de slăpânit, o fetiță scăncită și, mai târziu, încă una. Dintr-o sută de lei aranja masa familiei pe o săptămână, pe vremea când dădeam la colecta bisericii 25 de bani. Gătea în modul cel mai simplu, dar unic. Ne învăța să spălăm vasele, să aducem apă de la fântână, să cărăm lemne, să facem unele cumpărături și să memorăm versete biblice și poezioare. Seara ne spăla picioarele, ne lua pe câte doi-trei în brațe și în spate și ne răsturna în pat; dar nu înainte de un scurt serviciu divin de familie, pe care îl numeam „altarul”: o cântare, un verset biblic, o rugăciune, iar dimineața la fel.

În primele zile de primăvară, după ce zăpada pierdea de pe dealuri și pământul exhală arome de speranță, mama ne ducea pe cărările dintre vii și pe lângă calea ferată, ca să culegem urzici, toporăși și viorele. Cum li se întâmplă, de obicei, mamelor, ea era cu urzicile, iar noi cu zbrunguiala și cu viorelele. Toamna urcam aceleași cărări, acum tapitate cu frunze, în căutare de măceșe din care ea făcea o pastă dulce-acrișoară pentru iarnă. Ea se întorcea cu sacoșa plină și cu mâinile zgâriate, iar noi cu amintirea unei bucurii simple și incomparabile, mestecând pojghița portocalie de măceșe coapte și porumbele.

Ne ducea la biserică în fiecare sâmbătă, de dimineață; în cânci-sprezece ani de copilărie am lipsit o singură dată, într-o zi când în orașehul în care ne mutasem a plouat teribil. Iarna, ne așeza într-un fel

de sanie-landou făcută din lemni; cei mici în sanie, iar cel mai mare în spate, cu picioarele pe tălpice. Și ea împingea cale de trei kilometri până la „adunare”, o clădire literalmente ruinată din centrul orașului, unde un mânăunchi de bătrâni veneau de la cinci sau chiar treizeci de kilometri, pe jos, ca să se închine.

Nu reușesc să mi-o imaginez pe mama într-o altă postură decât fiind veșnic ocupată și, uneori, exasperată de purtarea noastră. De obicei era bine dispusă și îi plăcea să ne povestească. Cea mai interesantă poveste a fost „Josif și frații lui”, fiindcă era povestea unei familii.

Acum ne-am făcut mari sau, cel puțin, așa credem. Trecând peste alte necazuri și sărbători neprevăzute, la care memoria ar fi ispitită să se oprească, mama a rămas și astăzi îngerul nostru păzitor, o sfântă vie care încă se roagă pentru noi. Cu părul alb, cu ochii adânciți în orbite pentru a scruta depărtările, înconjurată de șapte nepoți și de griji noi, aproape sau departe, ea n-ar putea fi confundată cu nimeni, niciodată...

Totuși, mai aproape de mine se află acum, permanent, alia: mama... copiilor mei. Fata pe care am iubit-o, și pe care n-aș putea s-o rup din mine, ocupă acum, în casă, locul acela intransmisibil al mamei. Dacă uit, copiii îmi aduc aminte. Și îmi pare că sunt iarăși copil printre copiii mei, un copil neascultător, dar care lasă furtuna lună... Viorele și toporăși, mai puțin. Mai mult urzici și zgârieturi de măceș...

Nu cred în reîncarnare, dar cred în renaștere și înviere. Ce bun e Dumnezeu! Cred în înțelepciune și în copilărie. Și nu există pe lume decât un singur cuvânt care să le cuprindă pe amândouă: Mama.

Florin Lăiu

GÂNDURILE CERULUI

Există un singur lucru de care Barbara Folkenberg se bucură mai mult decât de studiul Bibliei - să împărtășească altora ce a învățat ea despre Mântuitorul său.

La cei 78 de ani ai săi, arată cu un deceniu mai tânără. Ea spune că se menține tânără prin faptul că „merge în vale, unde găsește oameni îndurerăți, și îi ajută“.

Barbara Folkenberg, mama știți dumneavoastră cui, este o avidă cercetătoare a Bibliei. Ea nu doar citește, studiază și pune Biblia înapoi pe raft, ci trăiește în afara principiile Bibliei, prin faptul că le împărtășește și le predă altora - semne distinctive ale existenței acestei energice și umile femei. Vorbind despre Biblie, spune: „Dumnezeu ne descoperă chiar *gândurile cerului*“.

„Puteți să vă însușiți o mulțime de cunoștințe despre Biblie, dar asta nu înseamnă că sunteți convertit. Bucuria înseamnă să ascultăm cum Dumnezeu vorbește inimilor noastre“, subliniază sora Folkenberg. Ea povestește cum Biblia a modelat stilul ei de viață. „Prin Cuvântul Său, Dumnezeu a pus în inima mea dragoste pentru alții. De aceea, să învăț pe alții cum să studieze Biblia este un mod prin care pot să-mi arăt aprecierea pentru ce a făcut El pentru mine, să-I răspund cu iubire pentru că m-a iubit atât de mult. De asemenea, studiul Cuvântului lui Dumnezeu împreună cu alții dezvoltă prietenii de lungă durată.“ O recompensă pe care dânsa o păstrează ca pe o comoară.

La început

Ca descendentă a pionierilor adventiști, urmașă a familiilor Aaron Miller și E. E. Andross, sora Folkenberg spune că a învățat metodele

Betty Kossick

fundamentale de studiu prin marea Biblie de la Matilda Erickson Andross, bunica sa din partea tatălui, când avea doisprezece ani. În urma acestei prietenii pline de iubire, ea a cultivat o atitudine pozitivă față de Dumnezeu și față de Cuvântul Său. „Studiul Bibliei este extrem de prețios!“ exclamă dânsa.

Privind departe, chemând în minte un scenariu îndepărtat în timp, sora Folkenberg spune că una dintre cele mai plăcute amintiri din copilăria sa în câmpul misionar a fost botezul ei în Trinidad, „sub bambusul de pe fluviul Maracas“. Pe când era tânără, ea s-a hotărât să-I servească lui Isus.

Și continuă să se roage astfel: „Doamne Isus, eu știu că Tu conduci. Atunci când îți cer, știu că răspunsul Tău îmi va da o bucurie îmbelșugată, ca să pot să fiu o slujitoare a Ta“.

Și este o slujitoare, o câștigătoare de suflete. Căsătorită la o lună după absolvirea studiilor la Colegiul Uniunii Pacific, ea a plecat în Cuba ca soție a pastorului Stanley Folkenberg. Cei trei copii ai lor, Robert, Don și Jeanie, și-au început educația în Porto Rico. Mai târziu, familia Folkenberg s-a întors în Statele Unite, unde copiii și-au continuat studiile și s-au căsătorit. După aceea, America Centrală i-a făcut din nou cu mâna și ea a avut ocazia să predea la

În camera ei de studiu, sora Folkenberg are o bogată bibliotecă. Având cunoștințe și deprinderi foarte bune de lucru pe calculator, ea se folosește de cele mai noi mijloace de studiu al Bibliei și de resursele din colecția scrierilor sorei Ellen White pe calculator și pe CD-ROM.

„sute de studenți“. Apoi o chemare la slujire în Elveția a durat șapte ani. La vârsta de șaiszeci de ani, a început să lucreze ca instruitoare de Biblie în partea de apus a Statelor Unite.

Nemai fiind tânără și rămasă văduvă din 1991, după cincizeci și trei de ani de căsătorie cu „Stanley, cel mai bun prieten“ al ei, sora Folkenberg ar fi putut alege să ducă o viață mai liniștită. În loc de aceasta, pupitrul său de lucru o cheamă să studieze, să-și pregătească atât studiile de la om la om, cât și seminariile despre cum să studiem Biblia. Pentru ea, este o delectare să prezinte „Sistemul de îndrumare al lui Dumnezeu“ (God's Guiding System), un plan de marcă a Bibliei. Insistă și spune astfel: „Trebuie să mă implic tot timpul. Am în minte atât de multe proiecte, pe care doresc să le termin, încât niciodată nu voi trăi destul de mult ca să le fac pe toate!“

Cu toate acestea, Barbara Folkenberg asigură pe toată lumea că ea nu este o femeie minune. Mai ales în ce privește creșterea copiilor săi, inclusiv a lui Robert, care în prezent servește în calitate de președinte al Conferinței Generale a bisericii adventiste de ziua a șaptea. „Mă tem că, singură, n-aș fi reușit! Soțul meu era un om extrem de dragut și de sociabil, cu simțul umorului, care și-a luat timp pentru copii. El avea atribute excelente, pe care copiii noștri să caute să le întrecă.“

Sora Folkenberg își aduce aminte de o idee despre iubire și ascultare, care i s-a întipărit în minte înainte de nașterea copiilor săi: „Tatăl meu (C. E. Andross) a împărtășit cu mine o scrisoare, pe care sora Ellen White o scrisese bunicului meu, Andross. Îmi amintesc îndeosebi ultima frază: 'Mai presus de toate, învață-i [pe fiii tăi] să fie ascultători'“. Acest sfat, dat cu două generații mai înainte, a constituit imboldul unicei sale aspirații pentru cei trei copii ai săi, „care a fost ca ei să fie conduși de către Dumnezeu și să-I servească Lui“.

Ținând cont de faptul că fiul său Robert servește în prezent ca

președinte al unei biserici cu nouă milioane de membri, a observat mama lui unele semne timpurii ale calităților sale de conducător?

„Poate că, de timpuriu, l-am văzut căutând să facă lucrurile mai bine. Cel mai încurajator a fost pentru mine, de-a lungul anilor, să văd cum se dezvoltă credința lui. Acest lucru a fost o recompensă extraordinară pentru mine, ca mamă. Eu cred că cea mai puternică trăsătură a sa este credința - bunăvoința de a merge înainte, împreună cu Dumnezeu. De asemenea, cred că îngerul lui Robert a trebuit să lucreze peste program.“ Sora Folkenberg se roagă zilnic: „Doamne, adu-l pe Robert mai aproape de Tine și dă-i înțelepciune să facă față la toate. Tu știi care sunt nevoile lui Robert astăzi; Te rog, Doamne, să-i dai ce are nevoie“.

În timp ce zâmbește, dânsa retrăiește o îndepărtată amintire despre Robert, când a plecat pentru prima dată de-acasă, ca elev la liceul Milo, din Oregon. „Când s-a întors acasă în prima vizită, și-a pus capul pe umărul meu - îi era dor de casă!“ Acum el trebuie să călătorească adesea pe tot globul și îi dă mamei sale mai multe ocazii de rugăciune.

O influență durabilă

Bineînțeles că un cercetător devotat al Bibliei trebuie să aibă un text preferat. Sora Folkenberg îl are. „Este Efeseni 3,20: 'Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi'“.

Cu o asemenea promisiune, nu-i de mirare că dânsa insistă pe această idee: „Dacă am o ocazie, dacă Domnul deschide o ușă, cine sunt eu ca să spun: 'Nu, Doamne'? Știți, nu la toate studiile pe care le prezint am de-a face cu oameni fericiți sau care se găsesc în împrejurări minunate; mulți sunt foarte necăjiți. Cu toate acestea, Isus nu Se uită la noi așa cum suntem, ci așa cum vede El că putem să ajungem“.

Însă ce spune Robert Folkenberg despre „viața cu Mama“ lui? El consideră că acum are un bun prilej ca să-și împărtășească gându-

rile: „Foarte puțini clerici sau teologi înțeleg Cuvântul așa cum îl înțelege mama, fiindcă foarte puțini petrec acele multe ceasuri pe zi, cufundați în studiu. Atunci când mama studiază Scripturile împreună cu alții, ei își dau seama nu doar de faptul că ea cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu, dar chiar mai mult, de dragostea ei profundă pentru Domnul. Să-i aducă pe oameni, prin iubire, într-o relație cu Dumnezeu, a fost pentru ea un mod de viață, încă de la primele mele amintiri, din Porto Rico“.

Pe măsură ce continuă să reflecte, fiul sorei Folkenberg, Robert, adaugă: „Dacă există vreo valoare după care să râvnesc din tot sufletul, mai mult decât orice altceva, aceasta este să încerc să imit ori să întrec creșterea în har pe care a exemplificat-o mama în tot timpul vieții mele. Ce bucurie este să găsesc, chiar și acum, un gând sau un pasaj deosebit din Scripturi sau din Spiritul Profeției, venit în calculator prin poșta electronică!“

Valorile pe care eu le apreciez le datorez părinților mei. Am fost binecuvântat într-un mod atât de bogat, mai presus de toate, fiindcă am avut părinți care L-au iubit pe Domnul; care au trăit religia lor (niciodată nu i-am auzit ridicând vocea unul la altul sau la altcineva); care au împărtășit credința lor în fiecare zi; și care au studiat Cuvântul, nu din obligație, nu ca o rutină sau ca un ritual, ci pentru că au manifestat o foame ca să cunoască pe Dumnezeu și voința Lui.“

Astfel, atunci când Barbara Folkenberg afirmă că „Biblia este foarte prețioasă“, ea dezvăluie o viață întreagă de devotament față de ideile și persoanele pe care le iubește, o viață întreagă în care s-a rugat pentru „călăuzirea providențială“ despre care vorbește cu atâta încredere. O încredere pe care dânsa dorește s-o împărtășească și altora, ca să-i ajute să se pregătească pentru întâlnirea cu Domnul Isus.

Adventist Review, 14 decembrie 1995

În căutarea adevăratei spiritualități

La o reuniune de familie, gazdei i se spusese, ca un compliment, că arată foarte bine pentru vârsta lui. Într-un mod foarte „spiritual“, ginerele său a explicat că, de fapt, el își ajutase socrul să arate atât de bine, prin faptul că îi luase fiica de soție. Într-un cadru diferit, în bisericile noastre se spune uneori: „Fratele cutare este o persoană spirituală“, subînțelegându-se că nu râde niciodată.

Milioane de oameni se angajează astăzi în căutarea spiritualității. Articolul de mai jos ne ajută să explorăm acest domeniu fascinant, în dorința noastră de a ne apropia cât mai mult de adevărata spiritualitate biblică.

Loron Wade

La Steubenville, Ohio, se desfășoară Conferința națională a harismaticilor catolici pentru preoți și diaconi, iar unul dintre diaconi are necazuri. Cei din jur observă aceasta când el cade pe podea și începe să se târască precum un câine. Mai mulți oameni se apleacă imediat în jurul său și-l îndeamnă să mărturisească ce păcat domnește în viața lui, așa încât ei să poată scoate exact acel demon care îl necăjește.

Simultan, unul dintre preoții de la conferință e „omorât“ de Duhul. Asta înseamnă că el este „răpit cu totul în puterea și prezența iubitoare ale lui Dumnezeu“. La vederea preotului leșinat pe podea, toți îl laudă pe Dumnezeu, plini de entuziasm. Mai târziu, incidentul e consemnat într-o carte despre spiritualitatea modernă.

La Aspen, Colorado, Tom Hicks se oprește la baza pârtiei, suficient de mult timp, ca să ne spună că „a face schi ar putea constitui adevărata definiție pentru a te afla în prezentul veșnic. Este, categoric, o experiență spirituală“.

Un catalog popular îi îndeamnă pe oameni să cumpere un ursuleț care cântă colinde. Aceasta va face posibil ca ei să „aibă parte de adevărata spiritualitate a Crăciunului“.

Așa cum ilustrează aceste exemple, spiritualitatea pare să se exprime peste tot în aceste zile. Iar fascinația actuală ce înconjoară acest subiect nu se limitează la adepții

mișcării New Age și la autorii de reclame comerciale. O trecere în revistă a cărților științifice care apar scoate la iveală zeci de titluri despre spiritualitate.

Acestea se întind de la temele mai tradiționale, cum este spiritualitatea evangheliilor, până la un larg evantai de subiecte ezoterice. Există numeroase cărți despre spiritualitatea feministă. Altele se ocupă de subiecte cum ar fi spiritualitatea sexuală, ecospiritualitatea (pentru apărătorii ecologiei), spiritualitatea religiilor africanilor indigeni, ca și spiritualitatea hindusă și vrăjitoarească - sau aceea a multor alte religii din lume.

Să înțelegem sensul cuvântului

Creștinii conservatori sunt oarecum încurcați de toate acestea. Astăzi par să vorbească „pe limba noastră“ mulți oameni, care au puține alte lucruri comune cu noi.

Ne întrebăm ce vor ei să spună atunci când vorbesc despre spiritualitate. Și, ce este cel mai important, în ce măsură se aseamănă definiția lor cu ceea ce găsim în Scriptură și cu apelul urgent al Bibliei la o trăire spirituală?

Cuvântul „spiritualitate“, ca atare, nu apare în Scriptură, însă cuvântul „spiritual“, „duhovnicesc“, este obișnuit, îndeosebi în scrierile apostolului Pavel și, dacă vedem cum

este folosit, putem descoperi concepția biblică despre spiritualitate.

Ne amintim, desigur, că Pavel vorbește despre daruri spirituale (Rom. 1,11; 12,6-8; 1 Cor. 1,7; 12,1; 14,1,12). De asemenea, el se referă la vorbire spirituală (1 Cor. 2,13), cântări duhovnicești (Efes. 5,19; Col. 3,16) și binecuvântări spirituale (Rom. 15,27; Efes. 1,3). Există apoi mâncare și băutură spirituale (1 Cor. 10,3,4; 1 Petru 2,2) și închinare spirituală (Rom. 12,1), care trebuie să fie practică cu ardoare spirituală (vers. 11). Poporul lui Dumnezeu îi sunt date înțelepciune și înțelegere spirituale (Rom. 1,19). Și legea însăși e spirituală (Rom. 7,14).

Pavel scrie, de asemenea, că există atât oameni „duhovnicești“ (1 Cor. 2,15), cât și unii care sunt nespirituali (1 Cor. 3,1).

Deci, ce înseamnă cuvântul „spiritual“? Ce înseamnă „spiritual“ cu referire la daruri spirituale? Ce înseamnă „spiritual“ în ce privește dragostea, bunătatea, blândețea, etc.?

Aceste daruri sunt spirituale prin faptul că sunt date de Duhul Sfânt. Adică sunt calități sau caracteristici care sunt trezite, dăruite sau inspirate de către Duhul Sfânt.

Același discernământ este cheia care ne ajută să înțelegem semnificația celorlalți termeni. (În fiecare caz, cuvântul grecesc de bază este același.) Cuvintele spirituale nu sunt doar discuții despre Dumnezeu. Nu sunt doar conversații despre

subiecte morale; sunt cuvinte inspirate, insuflăte, determinate de Duhul Sfânt. Și la fel stau lucrurile cu înțelepciunea spirituală, închinarea spirituală și fiecare din ceilalți termeni enumerați mai sus.

Astfel, spiritualitatea prezentată în Biblie este mai mult decât un sentiment cald. Ea nu se măsoară cu vorbirea pioasă ori cu purtarea morală. Adevărata spiritualitate, așa cum este înfățișată în Scriptură, este „spirit-ualitate“.

Cum o identificăm?

Nicăieri nu se evidențiază această idee mai clar decât în expresia „oameni spirituali/duhovnicești“. Un bărbat spiritual sau o femeie spirituală este o persoană plină de Duhul/Spiritul Sfânt, mânăta de Duhul/Spiritul Sfânt - cineva care trăiește prin Duhul și ale cărui gânduri și fapte sunt sub controlul Spiritului Sfânt.

Aceasta ne îngăduie să vedem unele atitudini care vor indica în mod natural dacă cineva este spiritual, caracteristici care pot fi considerate semne distinctive ale spiritualității.

1. Acolo unde este adevărata spiritualitate, Duhul Sfânt conduce.

Citim în Scriptură despre oameni care au, sau primesc, sau sunt umpluți cu Duhul. Dar, în cel mai adevărat sens, Duhul Sfânt este totdeauna acela care are sau posedă pe cel credincios, și nu invers. De fapt, Scripturile dau mărturie despre faptul că, uneori, Spiritul i-a îndrumat pe oameni să facă lucruri care erau contrare propriilor lor dorințe și idei (vezi, de exemplu, Fapte 16,6).

Simon magul n-a fost condamnat fiindcă dorea să primească Duhul Sfânt. N-a fost condamnat nici pentru că a oferit bani apostolilor - ei nu refuzau donațiile. Simon a fost condamnat deoarece a crezut că, plătind bani, el putea deveni proprietarul Duhului Sfânt (Fapte 8,16-20), iar Duhul urma apoi să fie sub stăpânirea lui.

2. Unde este adevărata spiritualitate, acolo este bucurie.

Această afirmație poate să pară contradictorie, fiindcă spiritualitatea nu este un sentiment. Însă Scrip-

tura ne spune că Isus, în pofida poverii zdrobitoare pe care o purta, era plin de bucurie prin Spiritul Sfânt: „S-a bucurat în Duhul Sfânt“ (Luca 10,21). Apostolii, după ce au fost alungați din Antiohia, „erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt“ (Fapte 13,52). Credincioșii tesaloniceni au „primit Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt“ (1 Tes. 1,6; vezi și Rom. 14,17; Gal. 5,22).

3. Unde este adevărata spiritualitate, acolo există creștere.

Spiritualitatea nu este sinonimă cu un comportament moral, însă o viață plină de Spiritul Sfânt are drept rezultat o creștere a adevăratei moralități. Spiritualitatea nu înseamnă transformare morală, dar Duhul Sfânt produce o transformare a ființei lăuntrice, care duce la o purtare cu adevărat morală.

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului“ (2 Cor. 3,18).

Și, pe măsură ce pomul crește, cu siguranță că vor apărea roadele. Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătața, facerea de bine, credincioșia, blândețea, stăpânirea de sine, delicatețea, compasiunea, atitudinea înțelegătoare și calmul vor spori. (Pe lângă roadele Duhului, menționate în Galateni 5,22,23, apostolul amintește aceste caracteristici și altele în texte care includ Romani 1,4; 14,17; 15,13,30; 2 Corinteni 6,6; Efeseni 4,3,4; 2 Timotei 1,7; Filipeni 2,1. Vezi și 1 Petru 3,4; Iacov 3,17). Încrederea va lua locul neliniștii (1 Petru 5,7), blândețea va lua locul luptelor (Efes. 4,2-4), iar curăția va lua locul patimii (1 Tim. 4,12).

Ellen White ne spune: „A avea blândețea lui Hristos înseamnă a avea adevărata demnitate. Podoaba pe care Dumnezeu o consideră de valoare este un duh blând și liniștit și este mai de preț decât aurul și argintul și pietrele prețioase. Atributele lui Dumnezeu sunt bunătața, mila, dragostea, îndelunga răbdare, și urmașii Săi trebuie să aibă aceleași atribute de caracter. să-L reprezinte pe Hristos în adevărată spiritualitate“ (Signs of the Times, 22 august 1895).

Ceva care se vede

Când se întâmplă aceasta, spiritualitatea noastră, care este lăuntrică și personală, va fi „cunoscută de toți oamenii“ (Fil. 4,5). Asta înseamnă că ea nu poate să fie închisă sau așezată să stea pe un raft. Trebuie să fie scoasă din mănăstire pe drum și din biserică la locul de muncă și la magazin.

Cu alte cuvinte, adevărata spiritualitate e spiritualitatea cuiului în-doit și a degetului zdrobit. Este spiritualitatea statorniceii în fața trudei, durerii și muncii nerăs-plătite. E spiritualitatea dragostei pentru cei neatrăgători și a răbdării cu cei neînțelepți. Ea se bucură împreună cu Domnul pe munte, dar apoi revine în grabă în vale, sau în mijlocul cetății, unde oamenii sângerează și sunt înfrânți în luptă, unde călătorii au fost lăsați aproape morți, iar cei evlavioși au trecut mai departe, pe alături. E spiritualitatea lacrimilor și râsului, a sudorii și fumului de eșapament și trotuarelor murdare.

Pe scurt, este spiritualitatea care umblă aproape de Dumnezeu, trăiește viața Lui și face lucrarea Sa într-o lume tristă și zdrobită.

În ce măsură seamănă această înțelegere cu ideile superficiale cu privire la spiritualitate, despre care se vorbește astăzi cu atâta generozitate?

Noi nu suntem în măsură să privim în inima altora. Nu avem nici un motiv să ne îndoim de sinceritatea lor, însă mi se pare că părerea lor despre spiritualitate se deosebește foarte mult de idealul adevăratei spiritualități biblice. Ea nu reușește să recunoască nici plinătatea transformării care poate avea loc și nici direcția din care trebuie să vină aceasta. În lipsa unei dimensiuni divine, această părere este lăsată să se miște în zona îngustă a spiritului omenesc și trebuie să fie respinsă ca pe o contrafacere jalnică a idealului lui Dumnezeu pentru copiii Săi.

(va urma)

Loron Wade predă teologia la Universitatea Montemorelos din Mexic.

Adventist Review, 24 august 1995

Cine sunt eu în primul rând?

Epurare etnică. Conflicte tribale și religioase. Antagonism rasial.

Plângem când citim titlurile ziarelor și vedem, la știrile de seară, trupuri însângerate, de bărbați, femei și copii. Ni se strânge inima când indivizii mascați se pregătesc să ucidă în numele urii și terorismului.

Noi, adventiștii de ziua a șaptea, ne întrebăm: „De ce fac ei aceste fapte condamnabile? Ce păcat că nu sunt creștini! Că nu sunt adventiști de ziua a șaptea”.

În mod jalnic, însă, conflictele rasiale, tribale, etnice și religioase nu se limitează doar la locuri ca Ruanda, Bosnia, Irlanda de Nord și Orientul Mijlociu. Ele nu pot fi compatibile cu creștinismul, dar asta nu înseamnă că nu se văd și în biserică, trupul lui Hristos. Să fim sinceri, aceste probleme nu-i angajează doar pe „ei”. Uneori ne afectează pe „noi”. Așa cum explica Domnul, în biserică va fi „pleavă”, sau „neghină”, până la a doua Sa venire (Matei 13,24-30).

Fiindcă vedem uneori în biserică aceste caracteristici necreștinești, această „neghină”, unul din grupurile de studiu de la sesiunea Conferinței Generale de la Utrecht a analizat „Relațiile din interiorul comunității credincioșilor”. S-au discutat aceste patru principii de bază, care trebuie să influențeze concepția noastră despre relații:

- Relațiile iubitoare sunt o parte esențială a adevărului biblic și trebuie să facă parte din viața noastră zilnică, asemenea oricărui alt adevăr biblic (Efes. 2,14-22; Ioan 15,12; 13,35; 17,20-23).

- Trăirea Evangheliei și umblarea personală cu Dumnezeu transformă relațiile noastre și inițiază procesul de vindecare (Col. 3,10-13; Gal. 3,26-29; *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1993, pag. 307).

- Relațiile iubitoare nu exclud diversitatea și deosebiri din cadrul familiei bisericii. Diversitatea în privința culturii, stilului de viață și temperamentului, când nu intră în conflict cu adevărul fundamen-

Robert Folkenberg

tal, este ceva pozitiv și un dar al lui Dumnezeu. Ea ne îmbogățește biserica și ar trebui să producă bucurie (*Mărturi*, vol. 9, pag. 161-162).

- Relațiile deteriorate, tratate corespunzător, pot aduce o creștere pozitivă pentru toți cei implicați. Privite din această perspectivă, aceste relații nu sunt probleme, ci ocazii (Matei 18,15-17; *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 307).

Este corect, din punct de vedere politic, social și religios, să fim împotriva „rasismului” și a tuturor „ismelor” negative asemănătoare. Însă, după modul meu de gândire, cuvântul „rasism”, care, din perspectivă creștină, este altocuprinzător, a ajuns să fie folosit de obicei într-un sens foarte restrâns. Rasism nu înseamnă doar sârbii ortodocși contra croaților musulmani, sau tutsi contra hutu, ori protestanți contra romano-catolici, sau albi contra negri. Când creștini din orice grup (trib, cultură, limbă, rasă, naționalitate) acționează într-un mod necreștinesc împotriva unui grup diferit, indiferent de cauzele pe care ei le pot invoca, această purtare este pur și simplu incompatibilă cu exemplul de milă și bunăvoință al Domnului nostru.

Ceea ce Domnul ne pretinde a fost exprimat în mod simplu în **Principiile fundamentale de credință**, punctul 13: „Biserica este un corp cu mulți membri, chemați din orice țară, neam, limbă și popor. În Hristos suntem o făptură nouă; deosebirile de rasă, cultură, studii și naționalitate și diferențele dintre cei de sus și cei de jos, bogați și săraci, bărbați și femei, nu trebuie să dea naștere la dezbinare între noi. Toți suntem egali în Hristos. ... Sursa acestei unități se află în unitatea Dumnezeului triun, care ne-a înfiat în calitate de copii ai Său”.

Lumea noastră fisurată

Trăim într-o lume fisurată prin abisuri ce despart bărbați, femei și

copii pe bază de cultură, trib, rasă, sex, limbă, avere și origine națională. Însă biserica trebuie să aibă un standard diferit, standardul iubirii lui Dumnezeu. Așa cum scria apostolul Pavel despre toți cei care au fost botezați în Numele Domnului: „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus” (Gal. 3,28).

Ca popor, nu trebuie să ne sfîim să rupem barierele de prejudecată ce ne separă. Darul iubirii lui Dumnezeu trebuie să ne transforme viața.

Dar, în cele din urmă, trebuie să ne concentrăm asupra punctului cel mai sensibil, noi înșine. Putem să vorbim despre aspecte necreștinești ale lumii, ale orașelor noastre sau ale bisericii, și să căutăm să le stărpim, însă doar atunci când ne concentrăm asupra noastră facem ce ne pretinde Isus în primul rând.

De aceea vă somez ca astăzi, acolo unde vă aflați și citiți aceste rânduri, să vă puneți această întrebare: cine sunt eu în primul rând?

Sunt eu un creștin alb sau negru, sau un creștin care e alb sau negru?

Sunt eu în primul rând creștin? Ori sunt mai întâi un hutu sau tutsi, sârb sau bosniac?

Sunt eu în primul rând creștin? Ori sunt mai întâi american sau brazilian, rus sau nigerian?

Sunt eu mai întâi creștin? Ori sunt, în primul rând, bărbat sau femeie?

Fie ca, astăzi, fiecare dintre noi să se consacre pentru a fi mai întâi creștin!

„Voi sunteți lumina lumii... Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5,14-16).

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea.

Adventist Review, 7 sept. 1995, pag. 21

În această primăvară, un nou festival al Evangheliei și un nou program al tineretului vor marca viața spirituală din fiecare conferință

Festivalul Evangheliei pentru tineret

Iosia '96

Am găsit Cartea!

De mai multă vreme, Biblia mea se deschide cu precădere la 2 Împărați, capitolele 22 și 23 și 2 Cronici, capitolele 34 și 35. Firul de mătase aurie al semnului de carte cuprinde, tandru, între capetele sale, cele două pasaje. Ambele se referă, aproape identic, la viața și faptele unui tânăr împărat al lui Iuda, a cărui perioadă de domnie constituie un material de studiu plin de învățăminte și cu mare putere de înrăuire în experiența actuală a tineretului și bisericii noastre.

Iosia și domnia lui reprezintă un moment de înviore spirituală pentru un veac marcat de confuzie și apostazie, în timp ce Babilonul se conturează tot mai clar la marginea de răsărit a lumii. Pentru Israelul spiritual, care are o existență simetrică față de cel trupesc, figura lui Iosia se încarcă de simbolism, în timp ce hotarul de apus al lumii se întunecă de furtună și amenințare. Iată de ce seria de festivaluri din fiecare conferință va purta numele-simbol: **IOSIA '96**.

Fiecare literă poate să exprime în mod clar o prioritate sau o dimensiune cardinală a mișcării de tineret și a programului actual al acestui departament din biserica noastră.

- I - Isus
- O - Organizare
- S - Spiritualitate
- I - Instruire
- A - Acțiune

Planificat pentru o întindere de șase săptămâni, festivalul tineretului din această primăvară va parcurge următorul itinerar: Oltenia - 14-17 martie, Muntenia - 28-31

Ion Buciuman

martie, Transilvania Nord - 4-7 aprilie, Moldova - 11-14 aprilie, Transilvania Sud - 18-21 aprilie, Banat - luna iunie.

Se așteaptă ca fiecare dintre întruniri să se desfășoare sub semnul celei mai serioase căutări spre Biblie, cu rezultatul unei înviorări spirituale pe măsură. Iată care sunt prioritățile, atât ale festivalului, cât și ale programului de tineret, în general.

Isus - În centrul preocupărilor lui Iosia se află templul și rânduielile sale. Momentul culminant de sărbătoare se confundă cu înnoirea legământului și refacerea prăznuirii Paștelor.

Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, își recapătă locul și sensul în mântuire și închinare, atunci când ceremoniile de la templu sunt îndeplinite corespunzător. Porunca lui Iosia este clară: „Prăznuți Paștele în cinstea Domnului, Dumnezeului vostru, cum este scris în această carte a legământului“ (2 Împ. 23,21).

Regăsirea și reabilitarea Cărții aduce o refacere a închinării și o redescoperire personală a lui Dumnezeu, în persoana Fiului Său, care se află în centrul ceremoniei pascale.

Mișcarea de tineret din biserica adventistă, chiar de la începuturile ei, a fost orientată spre studiul Bibliei, ceea ce a dus la programul de Straja dimineții și Școala de Sabat. Aceste programe și oricare alte asemănătoare au un singur scop: să conducă pe tineri la Isus. El însuși spune: „Scripturile... mărturisesc despre Mine“ (Ioan 5,39).

Atunci când Cartea este apreciată în mod corespunzător, Isus își

regăsește locul la întâlnirile tinerilor și în inima fiecăruia dintre ei. De aceea, festivalul din această primăvară intenționează să aducă din nou în atenția tineretului comorile spirituale ale Bibliei.

Când tinerii îl caută pe Isus și când modelul Lui le umple viața, un val de energie proaspătă și binefăcătoare se va revărsa peste biserică și lume.

Organizare - Vremea lui Iosia a fost un timp de refacere și reorganizare. Structura este un lucru necesar, deși aceasta nu trebuie să devină un scop în sine.

Lipsa de organizare duce la ineficiență, dezordine și confuzie. Orice perioadă de pocăință și întoarcere este asociată în mod corespunzător cu o organizare mai bună și mai eficientă.

În țara noastră, lucrurile au început să înainteze spre definitivarea structurii. Festivalul va ajuta mult atât în formarea mentalității, cât și în motivarea procesului de organizare. Această organizare urmează să dea consecvență și randament mișcării noastre de tineret. Este încurajator să vedem, în diferite locuri, cum tineretul se organizează, își planifică și realizează acțiunile sale de părtășie, sărbătoare și devoțiune.

ALTAR și ATAD sunt cuvinte din ce în ce mai familiare și au început să facă parte din vocabularul de preferință, atât al conducătorilor, cât și al tineretului. Întâlnirile lor devin din ce în ce mai dese, mai bine organizate și mai reușite. Sistemul înaintază, iar bucuria, consacrarea și noi suflete pentru Hristos presară drumul nostru spre Împărăție.

Creștem pe măsură ce devenim mai bine organizați.

Spiritualitate - În centrul numelui se află o prioritate centrală: S de la spiritualitate. Anul 1996 a fost consacrat de Departamentul de tineret de la Conferința Generală ca an al reînviării spirituale. Festivalul **IOSIA '96** intenționează să fie un timp de reconsecrare și reînnoire a legământului. Seriozitatea întâlnirilor în plen, a devoționalelor și seminariilor va contribui la dezvoltarea nivelului spiritual al participanților.

Cuvântul spiritualitate este o derivare de la rădăcina spirit și arată felul de experiență și apartenența celor care, părăsind lumea și poftele ei trecătoare, sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu. Experiența **IOSIA '96** poate fi un pas mai aproape în coborârea Duhului Sfânt în Ploaia târzie. De șase ani, biserica întregă a votat să se roage serios pentru acest lucru.

Dumnezeu va atrage pe mulți și-i va lua în stăpânire cu ocazia acestui festival. Evenimentul este îndreptățit să facă parte din lista de rugăciune a multor oameni devotați, atât în perioada pregătirilor, cât și în timpul desfășurării lui. Cum ploaia târzie cade în martie-aprilie, nu există nici un impediment, din partea lui Dumnezeu, care să poată împiedica această bogată revărsare de har.

Instruire - Festivalul **IOSIA '96** este conceput în mod special și ca seminar de formare și pregătire a conducătorilor de tineret. Aceasta va fi ocazia unei puzderii de seminarii care vor acoperi o gamă foarte largă de problematici, nevoi și căutări, iar rezultatul acestora se va concretiza în pregătirea corespunzătoare a participanților.

Liderii de tineret vor putea să-și clarifice propria viziune și vor adăuga ceva la entuziasmul și dorința lor, în timp ce vor fi calificați pentru slujire. Fiecare parte a festivalului va avea un cuvânt important de spus în favoarea progresului delegaților participanți.

Un motiv consecvent de bucurie este faptul că tot mai mulți pastori tineri manifestă un interes sporit față de viața și lucrarea tineretului din câmpul lor. Unii dintre ei au făcut deja progrese remarcabile. Se

întrezăresc în activitățile pe care le desfășoară trăsături și deprinderi care îi recomandă pentru purtarea răspunderilor importante în viitor.

Este un adevăr demonstrat că în lucrarea tineretului se formează conducători pentru întreaga biserică. Acest lucru este și încurajator, dar și trist în același timp. Biserica întregă se bucură că, la fiecare nouă serie de alegeri în comunități, conducătorii de tineret sunt avansați pe noi posturi, considerate mai importante. În același timp, lucrarea tineretului suferă din cauza acestei „avansări“.

Acest departament cere un set de aptitudini speciale și o perioadă de instruire destul de lungă. Dacă, atunci când un conducător ajunge să fie eficient în lucrarea sa cu tineretul, el este transferat într-o altă ramură a lucrării bisericii, investiția de timp și energie este deturmată, iar lucrarea tineretului înregistrează o pierdere.

Biserica ar putea gândi serios la acest neajuns, mai ales că în această primăvară vor avea loc alegeri în toate bisericile locale. Ar fi dureros să constatăm la toamnă că, după zilele de entuziasm și pregătire, liderii instruiți la festival lipsesc de la întrunirile noastre, chiar dacă acest lucru înseamnă avansarea lor. Noi sperăm că biserica își iubește suficient tineretul pentru a nu-l păgubi cu bună știință.

Acțiune - **IOSIA '96** trebuie să fie prelungit în proiectele și activitățile întregului an. Pregătirea și motivarea liderilor nu ar avea nici un sens dacă totul s-ar reduce la atât. Reînvierea spirituală trebuie să aibă puterea să determine o acțiune pe termen lung.

Lucrarea tineretului este în mod esențial o mișcare misionară. Multă vreme, însuși Departamentul tineretului a purtat un nume misionar. Dar pe măsură ce întreaga biserică a început să participe la propria ei misiune externă, lucrarea de tineret a devenit, în mod necesar, un program de susținere, hrănire și consolidare.

Întorcându-se de la **IOSIA '96**, tinerii vor fi nerăbdători să lucreze. Ei își vor lua timp să mediteze și

să se roage împreună, pentru a ști cum să înceapă cât mai bine. Ei vor aprecia împrejurările speciale în care se află atât biserica, cât și lumea din jurul lor. Ei își vor evalua resursele și posibilitățile pe care Dumnezeu li le-a încredințat. Vor sta îndelung de vorbă cu pastorii și conducătorii locali, pentru a face ca planurile lor să contribuie la și să se integreze în programul general al bisericii. Ei vor avea în vedere că misiunea acestui departament este salvarea tineretului și, de aceea, vor acorda în primul rând importanța cuvenită programelor care acționează direct în acest sens. Se vor interesa de cei descurajați și ispițiți, de cei marginalizați și înstrăinați de biserică. Vor acorda interes programelor de hrănire și creștere și astfel mărturia lor externă va fructifica resursele bisericii cu un randament sporit.

În timp ce se pregătește o campanie națională de evanghelizare, program care va fi realizat, în cea mai mare parte, de tinerii bisericii, lucrarea tineretului nu se va confunda cu această campanie națională. Direcția principală de acțiune va rămâne păstrarea și pregătirea pentru Împărăție a tinerilor existenți în biserică și care s-ar pierde fără o grijă corespunzătoare.

Poate cea mai cutezătoare acțiune după festivalul **IOSIA '96** este punerea în funcțiune și dezvoltarea Centrului de tineret de la Rucăr. Însemnate forțe umane și uriașe sume de bani vor fi puse în mișcare pentru a da viață acestui proiect, care este mai mult decât necesar. Tineretul are nevoie de un asemenea loc retras în care să poată fi desfășurate, fără stânjeneală și dificultăți de tot felul, cele mai bune programe de refacere spirituală, instruire, dezvoltare și părtășie, un fel de cetate de scăpare și loc de vindecare veșnică.

Biblia mea continuă să se deschidă cu ușurință la Împărați și Cronici. Sperăm că vremile apuse ne vor da înțelepciunea și puterea necesare, iar Ploaia binefăcătoare promisă, tot din vremurile străvechi, își va afla răspunsul în ceea ce va fi **IOSIA '96**.

Ton Buciuman conduce Departamentul tineretului în Uniunea română

CASETE AUDIO „VOCEA SPERANȚEI”

Casetele audio produse de Radio Vocea Speranței cuprind o arie vastă de subiecte și tematici și își propun să satisfacă setea de cunoaștere, de cultură, de informare și de recreere atât a membrilor bisericii, cât și a celor ce doresc să cunoască preocupările și preferințele adventiștilor.

Vom difuza, prin casete audio, predici ocazionale și de excepție, cursuri pentru slujbași, profeție biblică explicată, muzică adventistă și din tezaurul universal, vocală și instrumentală, poezie adventistă și cursuri de pregătire pentru viața socială, de comunitate și de familie.

Am făcut acest plan fiind conștii de valorile culturale adventiste, care merită și trebuie să fie cunoscute de cât mai mulți dintre semenii noștri.

Ne gândim la marile posibilități care ne stau la dispoziție, de a răspândi solia încredințată de Domnul Isus, folosind casetele audio. Cunoscuții și prietenii noștri vor avea posibilitatea, dacă primesc de la noi la timp una sau mai multe casete, să asculte, în clipele lor de liniște, chemarea Domnului Isus și să se deschidă astfel ocazia ca Duhul Sfânt să lucreze în inima lor.

Dorim să vă prezentăm prima emisiune de casete produsă de RVS în anul 1996.

Casetele noastre vor avea imprimat atât pe copertă, cât și pe casetă următorul text: *Vocea Speranței. Caseta nr. ...* Toți cei interesați vor recunoaște imediat producția RVS și o vor putea deosebi de alte producții.

Casetele nr. 1 și 2 -

Cum să recunoști voia lui Dumnezeu în viața ta? Sunt două casete înregistrate după radioprogramele produse de fr. Petre Danci. Ele au, în primul rând, un caracter misionar dar răspund, în același timp, tuturor ad-

ventiștilor care au probleme cu înțelegerea felului în care îi conduce Dumnezeu.

Casetele nr. 3 și 4 - Festivalul de muzică și poezie Bacău 1995. Aceste casete cuprind selecțiuni de muzică și poezie și predica fr. Adalbert Orban. Festivalul constituie un prilej de întâlnire și de bucurie, dar și un prilej de alegere, de delimitare a ceea ce păstrăm și a ceea ce lăsam deoparte.

Iată oferta noastră muzicală: **Caseta nr. 5 - Clipă de clipă.** Comel Pană cântă la nai. **Caseta nr. 6 - Jertfă deplină.** Corul Mesagerii Speranței. **Caseta nr. 8 - A Capella Hymns și nr. 9 - Instrumental Praise.**

Caseta nr. 7 - Dragă „TIN” este alcătuită din răspunsurile fr. Ion Buciuman la întrebările tinerilor.

Părinții trebuie să știe că și copiii lor pot fi beneficiarii unei alternative de viitor pe care se poate conta și, în consecință, să dăruiască fiecăruia câte o casetă.

Caseta nr. 10. Ultimul licăr. Acest titlu pare că spune totul. Caseta cuprinde un mesaj al fr. Lucian Cristescu pentru fiecare dintre noi.

Cine cumpără casete RVS, pentru el sau pentru prietenii lui, nu numai că are parte de o „hrană aleasă”, dar dă un ajutor prețios predicării Evangheliei prin radio. Casetele se vor difuza prin rețeaua de distribuție a cărților, deci le puteți solicita la orice centru de carte de la sediile conferințelor, sau scriind pe adresa Casei de editură „Viață și sănătate”.

Așteptăm observațiile și propunerile dumneavoastră privind producția viitoare de casete audio.

Director RVS, Costin Dan

RVS pe unde scurte:

noi ore de emisie. Între 31 martie și 26 octombrie 1996, emisiunea zilnică pe unde scurte (49 m) începe la ora 17.00 și durează o oră.

RADIO „VOCEA SPERANȚEI” DIN BUCUREȘTI NU EMITE

De la 1 martie, postul radio *Vocea Speranței* și-a încetat emisia în București. Acesta este rezultatul unor decizii ale Consiliului Național al Audiovizualului, luate în cursul lunilor ianuarie și februarie, pentru înființarea unei frecvențe profesionale și trecerea, începând cu 1 martie, a posturilor *Vocea Speranței* și *Vocea Evangheliei* (Alianța Evanghelică) pe această frecvență, simultan cu acordarea celor patru ore de emisie, astfel eliberate, postului *Radio Total*.

Aceste decizii sunt ilegale, după cum au recunoscut chiar unii membri ai CNA. Singura modalitate de a acorda licențe de emisie o reprezintă concursul, ceea ce în acest caz nu s-a organizat. Singura justificare a unei schimbări de frecvență este de natură tehnică, în acest caz CNA având obligația de a asigura condiții similare de emisie. Dar în cazul nostru nici măcar nu s-a invocat o justificare de ordin tehnic, iar condițiile de pe noua frecvență sunt foarte neavantajoase, puterea de emisie fiind redusă drastic.

Audiențele și memoriile care cereau anularea acestei decizii nu au dus la nici un rezultat. În aceste condiții, s-a hotărât neacceptarea mutării ilegale pe altă frecvență, deci întreruperea emisiunii. Radio *Vocea Evangheliei* a luat o decizie similară.

S-a hotărât deschiderea unei acțiuni în justiție pentru anularea acestor decizii ilegale și restabilirea drepturilor de emisie, garantate prin lege până la 26 aprilie 1999. În același timp au fost sesizate organisme internaționale care urmăresc aplicarea legilor și respectarea drepturilor omului, inclusiv Comitetul Helsinki din Congresul Statelor Unite.

Solicităm sprijinul în rugăciune al bisericii pentru reluarea emisiunilor *Vocea Speranței* în București și pentru stoparea planurilor CNA de aplicare a unor măsuri similare în celelalte orașe unde avem posturi de radio.

Vești de pe șantierul Institutului Teologic.

Deși iarna acestui an, prin efectele ei, a creat greutăți în desfășurarea normală a activității șantierului de construcție de la Cernica, lucrarea a continuat, iar apelul lansat prin Unipress în luna ianuarie a găsit răspuns din partea frățietății. Folosim prezenta ocazie pentru a adresa un cuvânt de mulțumire fraților din Oenița și Bistrița (Bistrița-Năsăud), Curtișoara (OI), Milișăuți (Suceava), Oimacu și Braniștea (Giurgiu), care au dorit să fie printre cei dintâi prezenți la Cernica, celor ce au contribuit prin sume de bani, precum și celor din multe alte comunități, care s-au anunțat, dar datorită timpului nefavorabil, au fost împiedicați să lucreze câteva zile la noul campus universitar.

Cei ce doresc să se înscrie în continuare sunt invitați să se anunțe la secretariatul trezoreriei Uniunii (tel. 01-3129254, sora Claudia Alexandru).

Ioan Câmpian

3D: Dialog direct deschis. Începând cu numărul din mai 1996, redeschidem rubrica **3D**.

Întrebarea lunii ne-a fost transmisă de Dana Sima-Costin din București. *O parte însemnată a educației literare în școală și universitate se bazează pe studiul operelor de beletristică. Ellen White vorbește deschis despre marile daune spirituale produse de o literatură nesănătoasă. Cum interpretăm și cum aplicăm aceste sfaturi inspirate?*

Răspunsurile dvs. sunt așteptate până la 15 aprilie.

„PROBA FOCULUI“

N-a trecut prea mult timp de când frățietatea din Gura Humorului s-a bucurat de inaugurarea primei case de rugăciune adventiste din istoria seculară a orașului lor și iată că, tot într-o zi de Sabat, 12 februarie 1996, frumoasa lor casă de rugăciune a ars.

Fusese construită cu multă trudă și dăruire. Un mic număr de oameni munciseră cu dragoste și cu multe sacrificii pentru a o înălța. Se bucurau acum în fiecare Sabat și în fiecare ocazie de evanghelizare de casa lor frumoasă. O probă fusese trecută. O probă a credințioșiei, a dăruirii, o probă a zelului pentru Dumnezeu.

Incendiul a izbucnit dimineața și în câteva clipe întreaga construcție era în flăcări. Nu se știe exact cauza. Probabil că sistemul de încălzire a fost de vină. Casa, fiind construită din lemn și placată cu lemn în interior și exterior, a ars ca o torță. N-a putut fi salvat nimic. Mobilierul, pianina, instrumentele de fanfară, totul a ars. A rămas în picioare doar parterul, construit din cărămidă.

Vestea s-a răspândit „cu iuțea focului“. În aceeași zi, frații de la conferința Moldova au fost acolo însoțiți de trezorierul uniunii, fratele Câmpian. Duminică, toată comunitatea s-a adunat pentru rugăciune. Au plâns, s-au rugat și au plănuit, iar a doua zi au pornit la lucru. Casa arseese și trebuia reconstruită. Și n-au pornit singuri. Dintr-o mulțime de comunități vecine, au sosit în ajutor cei care participaseră la ridicarea clădirii, din Capu Codrului,

Ilișești, Poieni Solca, Suceava, Câmpulung Brașca. I-am văzut la lucru. Înnegriiți de cenușa și fumul așternute peste tot munceau cu temeinicie, așa cum muncesc oamenii de la munte. Uneori negreala era brăzdată de lacrimi când trebuiau să dărâme cu mâinile lor ce ridicaseră cu trudă. Marți seara totul fusese demolat, materialele încă folosibile aranjate ordonat și totul pregătit pentru reconstrucție.

Frații din Gura Humorului au trecut cu bine „proba focului“. Le va fi greu s-o ia de la capăt, să sacrifice din nou zile și zile de lucru, să sacrifice iarăși din veniturile lor, dar o vor face. „Proba focului“ din acele zile fierbinți este garanția că vor reuși.

Nu știu de ce s-a întâmplat așa, dar sunt sigur că „proba focului“ îi va întări și mai mult, îi va apropia și mai mult unul de altul. Și mai știu că așa cum la prima inaugurare casa a fost plină și mulți vizitatori au rămas ca membri ai bisericii, așa va fi și la inaugurarea noii case.

Dacă simțiți împreună cu ei, scrieți-le o scrisoare caldă de încurajare, pe adresa prezbiterului: Iftimescu Dan, calea Bucovinei nr. 116, Gura Humorului, cod 5900, jud. Suceava.

Dacă vreți să-i ajutați, trimiteți contribuția dumneavoastră în contul conferinței Moldova, nr. 45104172 BCR filiala Bacău, cu mențiunea „pentru comunitatea Gura Humorului“.

Valeriu Petrescu

„Convenția Democratie, drepturile omului și minoritățile religioase“. În zilele de 22 și 23 februarie 1996 s-a desfășurat la București o convenție intitulată *Drepturile omului și minoritățile religioase în democrație*. Convenția a fost finanțată de programul Phare al Uniunii Europene, fiind organizată de către asociația „Drepturile omului fără frontiere“, Comitetul bulgar Helsinki și Asociația Națională Conștiință și libertate. În afara reprezen-

tanților organizațiilor menționate, convenția a reunit o serie de personalități românești importante: dl. Ilie Fonta, secretar de stat pentru culte, dna. Irina Moroiianu Zlătescu, directorul Institutului român pentru drepturile omului, Ion Iacoș, vicepreședintele Comitetului român Helsinki, dl. Alexandru Stan, profesor de drept canonic la Facultatea de teologie ortodoxă a Universității București, pastorul Emil Bulgăr, președintele Alianței

Evanghelice din România, dna. Rodica Boeriu, consilier la Ministerul Justiției, dl. Pavel Tănase Tăvală, senator, președintele Comisiei senatoriale pentru drepturile omului, etc.

Biserica noastră a fost reprezentată de fr. Viorel Dima, director pentru libertate religioasă, care a avut rolul principal în organizare, omologii săi de la conferințe, fr. Adrian Bocăneanu, fr. Nelu Dumitrescu, fr. Dumitru Popa. Au participat în mod activ la convenție fr.

John Graz și fr. Maurice Verfaillie, directorii pentru libertatea religioasă la Conferința Generală și Diviziunea Euro-Africa. Numărul următor al revistei va cuprinde de un interviu pe care cei doi ni l-au acordat la plecare.

Prezentările și dezbaterile au reflectat diferențele, chiar divergențele, existente în domeniul libertății religioase. Nostalgiicii regimului comunist neagă în mod vehement că acel regim a înălțat drepturile religioase

ale omului în timp ce, în mod curios, cei care nu se pot desprinde de vechile concepții au tendința de a se subordona bisericii ortodoxe care declară că pluralismul religios în România este marele pericol pentru spiritualitatea românească și pentru unitatea națiunii. Cei cu orientare progresistă se declară adepții unui viitor democratic, după exemplul Europei occidentale, dar se tem că o deschidere prea rapidă și prea largă în domeniul libertății religioase va duce la dezbinarea țării.

Constituția din 1991 afirmă, în art.20, al.2, că reglementările internaționale în domeniul drepturilor omului au întâietate asupra legilor interne. Articolul 29 garantează libertatea de gândire, ca și de religie. „Ele nu pot fi îngrădite sub nici o formă.” Dar al.4 al acestui articol oferă muniție pentru intervențiile bisericii ortodoxe, care vede în protestantism și alte entități religioase „acte și acțiuni de discordie religioasă”, care sunt interzise de Constituție.

Dezbaterile de acest fel, între specialiști, trebuie însoțite și de propagarea ideilor libertății religioase la nivelul maselor. În același timp, fiecare trebuie să fie informat cu privire la mijloacele pe care le are de a se împotrivi abuzurilor, mergând de la solicitarea drepturilor legale și anunțarea abuzurilor, până la deschiderea de acțiuni în justiție, pentru cazurile serioase.

Vizita celor doi lideri adventiști în domeniul libertății religioase a prilejuit și o serie de întrevederi oficiale cu personalități politice și guvernamentale, precum și un consiliu al Asociației naționale Conștiință și libertate.

6 aprilie - Zi de post și rugăciune pentru bolnavi. „...am fost bolnav, și ai venit să Mă vezi” (Matei 25,36). Cât de încurajatoare este asigurarea Evangheliei, că bolnavii noștri se

bucură de asistența cerului. Ei nu sunt doar în grija rudelor și a prietenilor, ci și a Marelui Medic, Domnul nostru Isus Hristos. Prezența Lui nu înlocuiește ajutorul uman, ci reflectă colaborarea la care este invitat omul. Dar textul ne vorbește despre mai mult decât o prezență, ne vorbește despre identificarea lui Isus cu cei în suferință. De aceea, la întrebarea „Unde este Isus astăzi?”, putem răspunde, pe baza mărturiei biblice, că El Se află în ceruri, unde mijloacele pentru noi și, totodată, prin persoana Duhului Sfânt, El este prezent în închisori, în spitale și în casele nevoiașilor. De aici aflăm că Isus este prezent acolo unde se decide soarta noastră veșnică și la locul suferințelor noastre. El este chiar acolo unde suntem ispițiți să întrebăm: „Unde este Dumnezeu?”

Nu voi uita niciodată ziua când am cunoscut un tânăr chipeș, care începuse să viziteze biserica adventistă Popa Tatu, cu interes vădit de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Pe măsură ce descoperea Biblia, în discuții cu prietenii și pe genunchi, cerul se cobora spre el, până când i-a cucerit toată inima. Pentru el, chemarea lui Isus a fost mai puternică decât chemarea lumii. Deși lumea îl prețuia, îl aștepta cu plăcere pe scenele ei luminate, răplătindu-i talentul cu aplauze și cu bani, el a întors spatele lumii pentru totdeauna, acceptând poarta strâmtă și calea îngustă care duce spre cer. Astăzi, fratele nostru Marin Ploșoreanu este pe patul de suferință. Câțiva frați și prieteni sunt în jurul lui pentru a-l ajuta și încuraja. Comitetul uniunii propune ziua de **6 aprilie** ca zi de post și rugăciune cu acest subiect. Dar vrem să adăugăm pe lista rugăciunii, alături de acest nume, pe toți bolnavii din biserica noastră, a căror situație este tot atât de disperată - și știm că

nu sunt puțini -, care ne sunt la fel de dragi. Ne este imposibil să alcătuim o listă completă cu toți aceștia. Comunitățile locale pot adăuga concret numele celor cunoscuți. Noi știm că fiecare este cunoscut de Domnul Hristos, care-i iubește pe toți în egală măsură. Aco-perirea nevoilor lor depășește posibilitățile noastre omenești; de aceea, ne îndreptăm spre Marele Medic și Mântuitor, ca să-Și arate puterea îndurării Sale față de fiecare dintre multele cazuri dureroase. Nouă ne revine datoria să întindem mâinile spre cer pentru ei, să-i vizităm, să stăm alături de ei pentru a le dăruia, din căldura inimii noastre, tot ce ne este cu putință. (Emilian Niculescu)

DA pentru NET'96 în România. Programul de evanghelizare prin satelit NET'95, desfășurat pe continentul american și prezentat la cea vreme cititorilor *Curierului Adventist*, s-a dovedit o mare binecuvântare. Nu numai prin numărul de convertiri (peste opt mii de persoane s-au botezat), ci și prin înviorarea vieții misi-onare în numeroase comunități mici sau mijlocii lipsite de programe evanghelice proprii. Această nouă convingere cu privire la puterea irezistibilă a Evangheliei a determinat deja aproape 1500 de biserici locale din America de nord să se angajeze în noul program NET'96. De data aceasta însă proiectul va cuprinde și biserici de pe alte continente: 1200 în America Centrală și Mexic, 300 în Brazilia, 120 în Germania, Austria și Elveția.

Între 5 octombrie și 9 noiembrie pastorul Mark Finley, succesorul lui George Vandeman la *It Is Written*, va conduce la Orlando, Florida, campania care va fi transmisă prin satelit deasupra celor două Americi și în Europa.

Extinderea programului în Europa a determinat explorarea posibilității ca și România să se angajeze în acest proiect de avangardă. În esență, într-o biserică locală, campania evanghelică se va desfășura ca și una obișnuită - de la publicitate, activitățile de pregătire, organizarea și desfășurarea fiecărei prelegeri, până la muzică, anunțuri și răspunsuri la întrebări. Însă în momentul în care ar trebui să înceapă prelegerea, se conectează un videoprojector care, printr-o antenă parabolică, primește semnalul video și audio (traducerea românească) al predicii evanghelistului Mark Finley, care apare pe un ecran de mari dimensiuni.

După numeroase consultări cu administratori, responsabili de evanghelizare, pastori și membri din toate conferințele, comitetul executiv al uniunii a decis angajarea în proiectul NET'96 pentru România. Răspunsul prompt al fr. Ulrich Frikart a fost: „Vă felicit pentru inițiativa intrării în NET'96. Vă vom sprijini în tot ce depinde de noi.”

Până în prezent, ca. 120 de biserici locale s-au angajat să participe la acest program, inclusiv donarea echipamentului necesar. Numeroase chestiuni de ordin tehnic trebuie să fie rezolvate în timp scurt, ca și aspectele financiare ale proiectului.

După încheierea campaniei programate, echipamentul va fi folosit în alte comunități, programul fiind înregistrat pe casete video.

În același timp, se deschide posibilitatea excepțională ca bisericile și grupările românești din America de nord și din Europa să inițieze programe evanghelice pentru populația de limbă română din zonele lor. Uniunea din Republica Moldova și-a exprimat, de asemenea, interesul.

Fiecare număr al revistei noastre va anunța ultimele noutăți.

Grăbind venirea Sa

Timpul nostru

La orizont se adună norii ultimele drama lumii noastre. O acumulare îndelungată de păcate și răzvrățiri încarcă atmosfera ultimei judecăți: păcate ce se răzună, se răsfrâng în timp. Vijelia va fi cumplită, mai cumplită ca poporul lui Noe.

Va fi sfârșitul lumii.

Descifrăm acest viitor nu numai din profețiile Bibliei, ci și din semnele istoriei prezente, din direcția spre care forțe mai presus de voința umană împing stările de lucruri. Dar oare când va veni sfârșitul?

În Evanghelia după Matei cap. 24, 14, Mântuitorul răspunde la această întrebare: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.“ Numai atunci?!

Misiunea globală

Deși nu știm exact ce înseamnă „toate neamurile“, înțelegem totuși marea importanță pe care răspândirea Evangheliei o are în planul lui Dumnezeu. De ea depinde însăși încheierea istoriei noastre. Sau, în termenii unei alte comparații, încheierea secerișului va marca și încheierea istoriei. Dar, când ne dăm seama cât de mare este secerișul și cât de puțini sunt lucrătorii, imensa disproporție ne poate descuraja. Un lan de grâu cu multe miliarde de spice așteaptă lucrătorii, din care majoritatea nu lucrează.

Dacă toți cei aproape nouă milioane de adventiști ar fi misionari activi, proporția ar fi de 1 la 600. În aceleași condiții, în țara noastră, fiecare adventist ar trebui să lucreze cu 328 de neadventiști. Dacă însă ne gândim că nici 10% dintre membrii comunităților nu desfășoară o activitate misionară

activă, atunci fiecare dintre cei care fac totuși lucrare misionară le revin până la 15.000 de oameni necunosători ai adevărului biblic. În aceste condiții, oare când va fi evanghelizată România?

Misiunea globală înseamnă toată biserica în toată lumea. Dar experiența arată cât de greu este, dacă nu chiar imposibil, ca toată comunitatea să se pună în mișcare, sau cel puțin majoritatea din ea să devină misionari activi. Până acum nu prea se cunoaște un asemenea caz. Poate la marea strigare. Și până atunci?

O soluție fericită

Evanghelizările costă mult. Singura formă de evanghelizare necostisitoare este cea personală. De la om la om. Dar, așa cum s-a amintit, aici obstacolul principal îl reprezintă tocmai greutatea de a mobiliza un număr însemnat de membri, așa încât lucrarea misionară să facă parte din modul lor de viață.

Colportajul misionar poate fi o soluție fericită. O alternativă de nădejde. Dacă numai 5% dintre membrii noștri s-ar dedica acestei lucrări - un eșantion care cu adevărat poate fi mobilizat - am

avea peste 3500 de colportori, evangheliști cu literatură!

Să facem un mic calcul estimativ: în medie, un colportor stă de vorbă cu 20 de familii pe zi, peste 400 pe lună. Cei 3500 de colportori ar vizita într-o singură lună un milion patru sute de mii de familii, însumând 420.000 de ore de lucrare misionară. Sunt cifre fabuloase - dar reale! Ele se bazează pe datele experienței de până acum. Și, toate acestea, cu o investiție minimă, căci colportajul, prin vânzarea de cărți, este pe deplin autosustăinător, asigurând fiecărui lucrător cele necesare traiului.

Un raport concret

Evanghelizarea cu literatură, sau colportajul misionar, cum o mai numim, a fost organizată la noi în iunie 1994. Un început modest, fără experiență prealabilă, în condiții de inflație galopantă. De la primii 11 colportori debutanți, numărul lor a crescut în cele 22 de luni care au trecut la peste 400, înregistrând o creștere medie lunară de 25 de noi colportori angajați, instruiți, coordonați. La sfârșitul acestui an vom depăși numărul de 1.000!

24 octombrie 1930, Cluj-Napoca: Congresul colportorilor. Primul din dreapta, ținând harta este fr. Dorobăț, șeful colportorilor din Uniunea română.

Până acum, acești evangheliști cu publicații au vizitat peste un milion de persoane, efectuând 118.434 de ore de activitate misionară și lăsând la fiecare a opta adresă o carte misionară, adică la 150.200 de familii. La fiecare a 95-a adresă, dialogul s-a finalizat cu o rugăciune făcută împreună cu familia, în total 11.677 ocazii.

Experiențe

Dar un câștig la fel de mare constă în experiențele pe care colportorii misionari le fac cu Dumnezeu, zi de zi. De multe ori ei pot urmări lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii oamenilor, schimbându-i din niște persoane indifferente sau chiar ostile la început, în oameni doritori de pocăință. Alteori constată că îngerii lui Dumnezeu intervin în momentul cel mai greu. Ca în experiența ce urmează:

Un tânăr, antrenat în arte marțiale, cunoaște adevărul și își predă viața Mântuitorului. Căzuse foarte adânc, dar trăiește minunea schimbării vieții. Este nespus de fericit. Își iubește Salvatorul, crede că va veni curând, Îl așteaptă cu dor și ar vrea să contribuie și el la grăbirea revenirii Sale. De aceea intră în rândurile colportorilor misionari, chiar cu prețul renunțării la un salariu foarte bun pe care îl avea. Aici însă câștigă experiențe prețioase cu Dumnezeu. Unele chiar impresionante.

Într-o zi, stă de vorbă cu un client la ușa unui apartament. Dintr-o dată, un vecin furios, băut, se năpustește asupra lui cu amenințări și înjurături, cu mâinile întinse ca să-l strângă de gât. Era o namilă de om. Primul impuls a fost să-l înfrunte cu mijloacele artei marțiale. Era un reflex bine fixat cândva, care încă nu se stinsese. Dar nicidecum nu făcea parte dintre mijloacele de evanghelizare.

„Doamne, ajută-mă să nu Te fac de rușine!” se rugă în gând și rămase liniștit, cu un zâmbet binevoitor pe buze. În clipa următoare, mâinile agresorului se opriră la numai câțiva centimetri distanță de gâtul colportorului,

izbindu-se, parcă, de un obstacol. Omul, și mai furios, făcea eforturi să ajungă la gâtul tânărului, care stătea nemișcat, dar nicidecum nu se putea apropia mai mult de el. Extraordinar! Era ca și când cineva s-ar fi pus între colportor și omul beat. „Da, mi-am văzut îngerul păzitor,” povestește tânărul evanghelist cu literatură... și zâmbește fericit.

Evanghelist sau comerciant?

Colportorul misionar nu este un simplu vânzător de literatură creștină: el este, în primul rând și mai presus de toate, un evanghelist. Principalul criteriu de selecție la chemarea lui este spiritul misionar, dorința de a-i căuta pe cei pierduți și de a-i întoarce la Dumnezeu.

Instruirea urmărește formarea lui ca un fel de pastor al oamenilor din lume, plin de interes și împreună simțire față de nevoile lor, iubindu-i ca pe turma sa. În stare să explice Cuvântul, să țină ore biblice și seminarii cu cei interesați. Programul său de viață este raportat la acest scop.

Înainte de a-și începe activitatea, beneficiază de o pregătire de bază la Școala misionară de colportaj, care cuprinde pregătirea spirituală și profesională.

Consacrare și vot solemn

Tocmai pentru a întări conștiința și simțământul misiunii sfinte, comitetul uniunii a hotărât ca fiecare evanghelist cu literatură, la începutul activității sale, să fie consacrat pentru această lucrare, în cadrul unui serviciu divin deosebit. Indiferent cât timp poate dedica evanghelizării cu literatură, ea trebuie făcută cu aceeași seriozitate, dedicare și pregătire profesională, căci este aceeași lucrare de salvare a sufletelor pe care Domnul Isus a încredințat-o urmașilor Săi.

Primele servicii divine de dedicare a evangheliștilor cu literatură au loc cu ocazia zilei colportorului din acest an, în 20 aprilie. O zi deosebită, în care toată biserica adventistă, angajată în Misiunea globală, își aduce aminte în mod special de cei peste 20.000 de colportori misionari din toată lumea,

care merg din casă în casă cu Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Să ne rugăm fierbinte pentru ei, ca Duhul Sfânt să dea un succes deosebit lucrării lor și îngerii cei buni să-i însoțească în toată activitatea lor. Iată câteva rânduri spicuite din cartea *Colportorul ca evanghelist*, de Ellen White:

„Colportajul este un mijloc în mâna lui Dumnezeu spre a câștiga pe mulți din aceia care nu ar fi putut afla despre adevăr pe altă cale. Lucrarea aceasta este nobilă și sublimă...”

„Lucrarea de colportaj, precum și însărcinarea colportorului, sunt de mult mai mare importanță decât socotesc unii și de aceea trebuie tot atâta grijă și înțelepciune la alegerea colportorilor ca și la alegerea bărbaților pentru lucrarea de predicare.”

„Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că sfârșitul este aproape. Lumea trebuie avertizată. ... Dumnezeu a rânduit lucrarea de colportaj ca pe un mijloc prin care să se aducă lumină lumii... Voia Domnului este ca această lucrare să fie îndeplinită în timpul de față de poporul Său. Toți aceia care se consacră lui Dumnezeu spre a lucra în calitate de colportori ajută la vestirea celei din urmă solii de avertizare în lume. Nu putem prețui îndeajuns această lucrare, căci fără stăruința colportorului, mulți oameni nu ar auzi niciodată solia de avertizare.”

Să ne gândim cu rugăciune și la cei peste 400 de colportori misionari din țara noastră. Majoritatea lor covârșitoare sunt tineri ca vârsta, și tineri și în credință. Dumnezeu să-i binecuvânteze în „dragostea dintâi” pe care o au în inimă. Când își vor pleca genunchii în comunitățile noastre ca să se consacre pentru această lucrare, să ne unim cu ei, ca întreaga biserică a lui Dumnezeu să cunoască experiența consacrării. Și ziua aceasta să rămână de neuit printre celelalte zile ale călătoriei noastre vremelnice.

Colaborări

Din moment ce colportajul înseamnă evanghelizare cu literatură, este cât se poate de firesc să

existe o strânsă colaborare cu orice altă formă de evanghelizare. Și aceasta chiar din faza de proiecte și planuri. Colportajul s-a dovedit cea mai eficientă cale de a pătrunde în zone albe cu solia Evangheliei. În multe țări, adventismul a penetrat de prima dată prin intermediul colportajului.

Un colporteur cu experiență poate ține săptămânal șase-șapte seminarii biblice. Dar numărul de familii interesate, descoperite prin colportaj, poate depăși mult această cifră. De aceea este necesar ca misionarii voluntari din comunități să preia o parte din aceste familii, altfel ele se pierd.

În efortul de evanghelizare al comunității, colporteurul este mâna dreaptă a pastorului și, din conlucrarea lor armonioasă, roadele binecuvântate nu întârzie să apară. Dacă toți cei o mie de colportori, cât se estimează pentru sfârșitul anului, vor ține câte trei-patru seminarii pe săptămână, numărul persoanelor pregătite pentru botez poate ajunge la 5000 și chiar 10.000 pe an. Colportajul merită să fie sprijinit!

Nevoi

Pe lângă rugăciune, un alt ajutor important este cel financiar. Cu toate că evanghelizarea cu literatură necesită o investiție minimă, ea susținându-se din vânzarea cărților, totuși, pentru o bună dezvoltare a colportajului, este nevoie de următoarele:

1. O școală. Eficiența unui evanghelist cu literatură este direct proporțională cu pregătirea sa profesională și spirituală. Ambele ar putea să le dobândească într-o Școală misionară de colportaj, în cursuri de șase săptămâni. Din lipsa spațiului necesar, această cerință nu poate fi îndeplinită. Ca exemplu, în Filipine sunt două mari școli care au pregătit temeinic peste 4000 de evangheliști cu literatură. Numărul membrilor se apropie de șapte sute de mii.

2. Echipament. Peste 95% din colportori sunt tineri și tinere, veniți la adevăr în ultimii ani, unii de pe băncile liceului, fără posibilități materiale. Datorită

13-22 Iebruarie 1990, Vatra Doinei. Prima promoție a Școlii misionare pentru colportori a Conferinței Muntenia.

stângăciei oricărui început, venitul lor în primele luni este destul de modest, până câștigă curaj și experiență. Colportajul nu este o muncă ușoară, moralul trebuie întreținut zilnic, curajul înnoit în fiecare dimineață. Echipamentul lor minim, fără de care nu pot începe lucrarea, este o geantă de colportaj. Majoritatea lor n-au bani s-o cumpere. Existența unui fond, din care să se împrumute, ar fi de un ajutor deosebit.

3. Bani pentru cărți. Din același fond ar putea primi un credit pentru cumpărarea primului lot de cărți cu care să pomească în colportaj.

4. Ajutor de boală. Fiindcă evangheliștii cu literatură își desfășoară activitatea pe bază de contract de colaborare, nu beneficiază de nici o formă de asigurare socială, n-au nici un ajutor în caz de boală. Credem că o nouă lege a asigurărilor sociale și de sănătate va avea prevederi pentru aceste cazuri.

5. Creșterea cantității de cărți. O dată cu creșterea numărului de colportori, trebuie să fie mărită și cantitatea de cărți care se tipărește pentru colportaj, ceea ce presupune o investiție permanentă, destul de însemnată.

Dacă cineva este îndemnat de Duhul lui Dumnezeu să facă un sacrificiu pentru răspândirea Evangheliei prin colportaj, poate depune contribuția sa la comunitate, cu mențiunea „pentru colportaj” sau „pentru cărți de colportaj” sau o poate depune în contul uni-

unii (Uniunea de Conferințe, cont nr. 45.10.3.12.2 deschis la BCR sect.3 București). Domnul să-i binecuvânteze pe toți aceia care, în aceste zile deosebite ale istoriei, au pe inimă încheierea lucrării lui Dumnezeu în țara noastră.

Veteranii

În timp ce asistăm la tot mai viguroasă dezvoltare a evanghelizării cu literatură, nu putem să nu ne aducem aminte de frumoasa istorie a colportajului din țara noastră în trecut și mai ales în anii 1945-1948. Fără îndoială, sămânța adevărului semănată prin miile de volume răspândite de către neobosiții colportori misionari a contribuit în mare măsură la dezvoltarea bisericii din România. Ne gândim cu căldură în suflet la ei, la colportorii de altădată, dintre care unii sunt încă între noi, cu capete ninse și slăbiți sub numărul anilor, dar dispuși oricând să ne povestească minunatele experiențe ale colportajului de atunci. Alții așteaptă în pământ marea întâlnire la revenirea Mântuitorului iubit pe norii cerurilor. Focul acestei așteptări nu s-a stins și noua generație de colportori, ca și întreaga biserică, vrea să împlinească ultima mare lucrare pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o, celor din această țară: ducerea Evangheliei până la capătul... României!

Ca să grăbim venirea lui Isus.

Laszr Forrai este directorul Departamentului de publicații al Uniunii

SALVATĂ DE CLOPOT

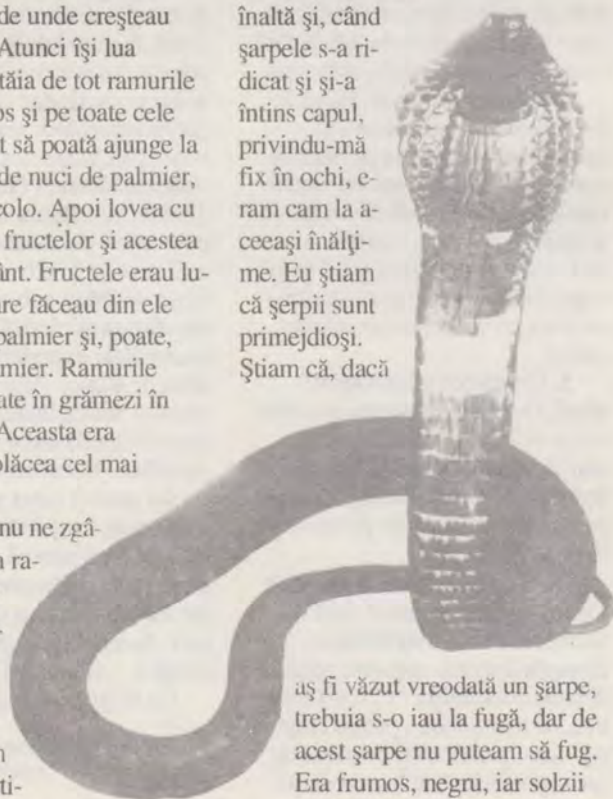
Când eram mică, locuiam în Nigeria, Africa. Îmi plăcea să mă uit cum se curăță palmierii. Mă uitam pe fereastră sau stăteam în curte și priveam, fascinată, cum omul care curăța pomii își puneia funia în jurul palmierului, și-o înnodea după mijloc și apoi, sprijinindu-se cu picioarele de trunchi, urca în salturi, o dată cu funia. Își muta picioarele mai sus și funia mai departe, până când ajungea chiar în vârful copacului, acolo de unde creșteau toate ramurile. Atunci își lua cuțitul uriaș și tăia de tot ramurile care erau mai jos și pe toate cele uscate, așa încât să poată ajunge la ciorchinii roșii de nuci de palmier, care creșteau acolo. Apoi lovea cu cuțitul la coada fructelor și acestea cădeau pe pământ. Fructele erau luate de femei, care făceau din ele supă și ulei de palmier și, poate, chiar vin de palmier. Ramurile mari erau așezate în grămezi în jurul pomului. Aceasta era partea care ne plăcea cel mai mult.

Atenți ca să nu ne zgâriem la mâini în ramurile pline de țepi, noi, copiii, le trăgeam de acolo, le așezam în picioare și construiam din ele mici forti-

ficații, căsuțe și ascunzișuri în care stăteam la umbră.

Prietenele mele plecaseră acasă pentru restul zilei, însă eu continuam să mă joc și să mă ascund într-unul din micile forturi din ramuri de palmier, împreună cu câinele meu. Dintr-o dată, câinele a lătrat scurt și a luat-o la fugă spre casă. Eu nu m-am neliniștit. Mă uitam împrejur și adunam alte spărturi de fructe de palmier, care căzuseră din ciorchine, și le puneam în coșulețul meu, în acel mic fort.

Pe neașteptate, m-am pomenit față-n față cu cel mai mare șarpe cobra pe care-l văzusem vreodată. Eu nu eram foarte înaltă și, când șarpele s-a ridicat și și-a întins capul, privindu-mă fix în ochi, eram cam la aceeași înălțime. Eu știam că șerpii sunt primejdioși. Știam că, dacă

aș fi văzut vreodată un șarpe, trebuia s-o iau la fugă, dar de acest șarpe nu puteam să fug. Era frumos, negru, iar solzii

lui sclipeau în strălucirea razelor de soare. Se legăna înainte și înapoi, privindu-mă continuu în ochi. Frumusețea lui mă fascina. Niciodată nu mai văzusem un șarpe față în față. Mi s-a părut că a trecut multă vreme, în timp ce șarpele scotea și își trăgea înapoi limba și ne uitam fix unul la altul.

Atunci, în depărtare, am auzit sunetul unui clopot. Mama anunța cu clopotul ora mesei. Ea stătea totdeauna în dreptul ușii și lovea într-un gong mare de bronz, atât cât putea de tare, ca să știm că masa era gata. Eu priveam fix în ochii șarpelui. Simțeam că nu-mi puteam mișca picioarele și, cu toate acestea, clopotul mamei continua să mă cheme. Sunetul lui părea să se audă din ce în ce mai tare. Am pornit brusc de pe loc și am luat-o la fugă spre casă, lăsând cobra acolo.

Cât de adesea bat clopotele pentru cina lui Dumnezeu! S-ar putea ca sunetul să pară foarte, foarte departe, însă este destul de tare ca să rupă vraja hipnotică a păcatului și să ne dea o șansă de a o lua la fugă spre casă, la El.

Sally Dillon

Adventist Review, septembrie 1995

Advențiștii și serviciul militar - 3

Evenimente de după războiul civil din Statele Unite

O dată cu sfârșitul războiului civil din Statele Unite, s-a încheiat și discuția privitoare la serviciul militar. Dar dificultățile au reapărut când activitatea bisericii s-a extins dincolo de granițele Statelor Unite, mai ales în țările Europei, în care serviciul militar, de regulă, era obligatoriu pentru toți bărbații, chiar în timp de pace.

După dovezile de care dispunem, se pare că Ellen White nu s-a preocupat de problema serviciului militar obligatoriu în timp de pace. La 2 septembrie 1886, ea a scris o scrisoare din Basel, Elveția, unde se afla atunci. Din aceasta se poate vedea atitudinea sa față de această chestiune. Dânsa scria:

„Tochmai ne-am luat rămas bun de la trei dintre bărbații noștri cu răspundere la birou, care au fost chemați de guvern să facă instrucție timp de trei săptămâni. Era o perioadă foarte importantă pentru lucrarea noastră, dar chemarea guvernului nu ține seama de interesele noastre. Guvernul cere ca tinerii acceptați ca soldați să nu neglijeze exercițiile și instrucția, necesare pentru activitatea de soldat. M-am bucurat să văd că acești bărbați în uniforme purtau simboluri de onoare, pentru loialitate în serviciul lor. Ei erau tineri demni de încredere.

Aceștia nu au plecat din proprie inițiativă, ci pentru că legile națiunii le cereau aceasta. Noi i-am încurajat să fie soldați adevărați ai crucii lui Hristos. Rugăciunile noastre îi vor însoți pe acești tineri, ca îngerii lui Dumnezeu să meargă cu ei și să-i păzească de orice

ispită“ (Selected Messages, cartea a 2-a, pag. 335).

Situația din Germania

Lipsa de preocupare din partea conducerii, pentru a-i familiariza pe conducătorii politici din diferite țări cu obiecțiunile advențiștilor față de serviciul militar combatant sau cu refuzul acestora de a îndeplini activități de rutină în ziua de Sabat, a pus bazele unor greutăți de mai târziu. Se știe că advențiștii din Germania și din alte țări erau recrutați în mod obligatoriu pentru serviciul militar și în timp de pace. Ei refuzau doar serviciul în ziua de Sabat, dar nu serviciul militar ca atare.

În vara anului 1914 a izbucnit primul război mondial. Atât pentru conducerea bisericii, cât și pentru ceilalți membri ai ei, războiul putea să însemne încheierea timpului de har și un veritabil semn al revenirii lui Isus. Ei erau ocupați de pregătirea urgentă a rudelor și prietenilor lor. Așa stând lucrurile, „conducătorii bisericii (adventiste) din Europa n-au făcut nici un efort concertat pentru a obișnui guvernele respectivelor țări cu obiecțiunile ad-

Aron Moldovan

vențiștilor față de purtarea ar-

melor sau față de îndeplinirea în ziua de Sabat a lucrărilor obișnuite.

Cursul rapid al evenimentelor care au precedat izbucnirea ostilităților i-a împiedicat pe conducători să-i sfătuiască chiar și pe membrii lor cu privire la cele ce puteau constitui puncte de conflict cu ofițerii din armată. Guvernele dictatoriale din Germania și Rusia pretindeau din partea supușilor ascultare fără rezerve. Legile lor de recrutare nu conțineau prevederi pentru serviciul militar necombatant, pentru cei ce aveau obiecțiuni de conștiință.

În Germania, nereușita în pregătirea pentru problemele puse de serviciul militar obligatoriu a fost puternic resimțită. La 4 august 1914, președintele Uniunii germane de răsărit, după consultări cu unii asociați, 'a informat ministerul de război din Germania, scriind că... advențiștii de ziua a șaptea, care au fost recrutați, vor sluji în calitate de combatanți și vor face serviciu în Sabat pentru apărarea țării'. Deși aceasta se afla în directă contradicție cu poziția luată de părinții fondatori ai adventismului cu cincizeci de ani

mai înainte, mulți membri ai bisericii din Germania au fost de acord cu procedeele anunțate de conducătorii lor...“ (R.W. Schwarz, Light Bearers To the Remnant, pag. 424.425).

Unii însă au aranjat să fie numiți în serviciul necombatant, între cadrele medicale. Alții au luat poziția extremă, refuzând categoric orice serviciu militar. Declarațiile irresponsabile, făcute de unii dintre aceștia, au dus la închiderea tuturor bisericilor adventiste dintr-o zonă a Germaniei. Deschiderea acestora s-a putut face numai după ce conducătorii bisericii au reafirmat recomandarea pentru serviciul combatant.

„La câțiva ani după încheierea războiului, conducătorii advențiști din toată Europa s-au adunat la consiliul de la Gland, Elveția. Aici, la 2 ianuarie 1923, ei au declarat că se opun în total serviciului militar combatant și lucrării în Sabat, în afara celei de natură umanitară. Această declarație avea acordul conducătorilor bisericii din Germania, care au recunoscut că au comis o eroare de judecată în 1914. Deși declarația din Gland specifică motivele pentru poziția advențiștilor de ziua a șaptea, ea recunoștea, de asemenea, că fiecare membru al bisericii are 'deplină libertate să-și slujească țara, în orice timp și în orice loc, în acord cu îndemnul conștiinței sale personale'“ (Ibid.).

Situația din alte țări

În Italia și Franța, numărul membrilor advențiști fiind foarte redus, nu s-au înregistrat confruntări majore între aceștia și autorități. Cu Rusia nu se putea comunica. Contactele cu misiunile din Africa și

Oriental Apropiat erau întrerupte. În Anglia, n-au fost probleme până în 1916, când parlamentul a decretat serviciul militar obligatoriu. Deși legea conținea prevederi pentru necombatantii din motive de conștiință, au existat unele dificultăți. Mulți cetățeni îi considerau pe necombatantii lași și trădători.

„Situția era complicată de faptul că unii disidenți politici, care nu ezitau să folosească violența în încercarea de a schimba sistemul politic, economic și social, acum se refugiau printre cei cu probleme de conștiință, pentru a scăpa de obligația de a apăra un guvern pe care doreau să-l schimbe” (*Idem.*, pag. 426).

Unele greutăți pentru adventiști veneau din refuzul acestora de a face în Sabat lucrări care nu erau necesare sub aspect umanitar, în timp ce autoritățile militare așteptau ca aceștia să respecte ordinele. Unii adventiști au fost condamnați la închisoare.

Un grup de adventiști din Franța au fost aruncați într-o temniță militară, unde au fost bătuți în mod repetat, forțați să alerge cu greutate în spate timp de o oră, încarcerați două săptămâni și hrăniți cu pâine și apă. În ciuda torturilor, dezinfectării și descurajării, tinerii și-au păstrat cu fermitate poziția. La apelul reprezentanților conferinței, acești tineri au fost eliberați în cele din urmă, iar ofițerii implicați în maltratarea lor au fost pedepsiți cu severitate (vezi F.M. Wilcox, *Seventh-day Adventists in Time of War*, pag. 257-263, 289-293).

În Australia, adventiștii au fost recunoscuți ca necombatantii din 1911, când li s-a acordat și scutirea de instrucție militară în Sabat. Aceleași privilegii li s-au acordat și în Noua Zeelandă.

La începutul anului 1914, un recrut adventist din Africa de Sud a fost con-

damnat la închisoare, pe motiv că a refuzat să facă instrucție în Sabat. Statornicia acestuia a condus la schimbarea atitudinii autorităților militare, care au apreciat valoarea unui om care a fost în stare să meargă la închisoare pentru credința sa. Și în Canada exista posibilitatea serviciului militar necombatant și a scutirii de instrucție și muncă în timpul zilei de Sabat (*Ibid.*, pag. 299-342).

America în primul război mondial

Între războiul civil și primul război mondial, S.U.A. s-au bucurat de o perioadă de pace. Până în toamna anului 1916, adventiștii păreau să fi uitat greutatea prin care trecuseră înaintașii și nu s-au mai gândit serios cum să se raporteze la problemele combatanței și obligațiilor de Sabat. Dar, când națiunea a început să se pregătească de război, la comitetul de toamnă al Diviziunii nord-americane s-a instituit o comisie care să exploreze posibilitățile de a-i pregăti pe tineri pentru activități sanitare ca necombatantii, în cazul când ar fi recrutați.

La sugestiile acestei comisii, s-au întreprins acțiuni ca fiecare colegiu adventist să înceapă un curs de pregătire pentru a oferi tinerilor cunoștințele necesare în vederea acordării primului ajutor medical. Tinerii erau încurajați să se înscrie la un curs medical mai complex.

În primăvara anului 1917, tinerii adventiști au insistat pe lângă conducere ca aceasta să pregătească o declarație oficială privitoare la atitudinea adventiștilor față de purtarea armelor. Studenții pledau pentru o scutire totală de serviciul militar de orice fel.

La comitetul de primăvară, început la 12 aprilie 1917, când se discuta deja legea privind serviciul militar obligatoriu, conducătorii bisericii au făcut

din problema atitudinii adventiștilor față de război și serviciul militar obligatoriu prima lor preocupare. Unii erau de părere să se reafirme poziția din 1864, iar alții doreau o poziție mai pacifistă. După mai multe zile de dezbateri, s-a adoptat în unanimitate o declarație referitoare la atitudinea bisericii doar în Statele Unite.

După exprimarea loialității față de țară, guvern și constituție, declarația deplângea faptul că țara a fost atrasă într-un război oribil și afirma hotărârea bisericii de a se ruga fără încetare ca Dumnezeu cerului să aducă pace națiunii cât mai curând.

Trecând la problema de bază, declarația menționa că adventiștii „au fost necombatantii în tot timpul istoriei” lor și cerea ca autoritățile guvernamentale să le recunoască dreptul de a sluji în armată „numai în situații care le-ar permite să asculte în mod conștiincios de legea lui Dumnezeu, așa cum este înfățișată în Decalog, interpretată în lumina învățăturilor lui Isus Hristos și exemplificată în viața Sa” (vezi R.G. Davis, *Conscientious Cooperators: SDA and Military Service, 1860-1945*, pag. 106-118).

Legea privind serviciul militar selectiv, emisă de Congres în mai 1917, și ordinul de recrutare al președintelui Wilson pentru toți bărbații de la 21 la 30 de ani, din iunie același an, prevedeau scutirea de serviciul militar pentru clerici și studenții de la facultățile de teologie recunoscute și scutire de serviciul militar combatant pentru cei care aveau convingeri religioase împotriva războiului. Termenul de „necombatant” urma să fie definit de președinte.

Cu toate acestea, s-au produs destule încurcături, întrucât definirea termenului de „necombatant” a întârziat. Deoarece statutul

de necombatant trebuia stabilit la recrutare și datorită precipitării evenimentelor, conducerea bisericii n-a reușit să-i informeze la timp pe tineri în legătură cu procedura de obținere a statutului de necombatantii.

Unii americani erau ostili față de necombatantii din motive de conștiință. Mulți erau de acord cu fostul președinte Theodore Roosevelt, care spusese: „Eu nu i-aș împușca pe cei ce ridică obiecțiuni față de serviciul militar combatant, dar i-aș trimite în locul unde ar putea fi împușcați!” Înșă, după primele incidente, Conferința Generală, prin reprezentanții ei de la departamentul pentru libertate religioasă, a făcut tot ce era posibil pentru a-i sprijini pe tinerii adventiști din armata Statelor Unite. Până la urmă, Departamentul de război din S.U.A. a dat instrucțiuni ca toți comandanții de pe câmpul de luptă „să-i elibereze pe adventiștii de obligațiile din Sabat care nu sunt absolut necesare”. La acest rezultat a contribuit și impresia favorabilă făcută de unii soldați adventiști, calificați pentru activități medicale.

S-au luat și alte măsuri, pentru a veni în întâmpinarea nevoilor tinerilor adventiști care erau sau urmau să fie recrutați: numirea de pastori care să țină legătura cu soldații adventiști, constituirea unui fond de literatură pentru soldați, alocarea unei sume de treizeci de mii de dolari pentru începerea de cursuri medicale pentru timp de război.

Totuși, în primul război mondial, au fost condamnați la închisoare pentru nerespectarea ordinelor aproape două sute de soldați adventiști. Câțiva dintre aceștia erau imigranți germani. Biserica nu aplica măsuri disciplinare pentru pacifiștii sinceri, dar nici nu dorea ca unii să-și ascundă simpatiile pro-germane în spatele numelui de creștini adventiști de ziua a șaptea,

după ce încercaseră fără succes să se întoarcă în Germania pentru a lupta de partea nemților. Totuși, puțini dintre cei condamnați făceau parte din această categorie. Iar la mai multe luni după război, chiar și aceștia au fost eliberați. La sesizarea făcută de către departamentul pentru libertate religioasă al Bisericii, calificativul de „caracter rău” (bad character) atribuit militarilor adventiști, la eliberare, a fost anulat de unii dintre ofițerii din armată.

În ciuda cazurilor din timpul primului război mondial, guvernul american, datorită unei atitudini consecvente și înțelepte a bisericii, a ajuns să accepte și să respecte fără rezerve principiul necombatantei, pentru cei dispuși să îndeplinească un serviciu alternativ. Biserica a înțeles, de asemenea, cât de valoroși sunt oamenii talentați și energici, cum a fost Carlyle B. Haynes, care să aperse în fața autorităților interesele acelor membri ai bisericii care întâmpină greutăți. Lecțiile învățate au fost de mare folos, pentru a simplifica problemele care aveau să se ridice în războaiele de mai târziu.

Cei care au suferit cel mai mult de pe urma războiului au fost adventiștii din Germania. Dintre cei aproximativ 35.000 de adventiști de la începutul războiului, cca 2000 au fost chemați în serviciul militar, dintre care 257 și-au pierdut viața. Pastorii și colportorii nu au fost scutiți de serviciul militar. Cu toate acestea, între 1914 și 1920, numărul adventiștilor din Germania a sporit cu peste 40%. Aproximativ 300 de noi convertiți au fost convinși prin mărturiile militarilor adventiști.

În timpul războiului, sanatoriul nostru din Berlin a fost preluat de Crucea Roșie și transformat în spital militar. Seminarul din Friedensau și-a întrerupt

cursurile (1917). Colportajul era făcut de femei și bătrâni.

Apariția nazismului și cel de-al doilea război mondial

La scurt timp după venirea la putere a naziștilor, în 1933, poliția secretă a desființat bisericile locale din Prusia și statul Hesse și le-a confiscat proprietățile. Mai târziu, s-a revenit asupra deciziei, dar ea arăta la ce evenimente ne putem aștepta într-un stat totalitar.

Conducătorii bisericii adventiste din Germania i-au sfătuit pe membri să evite cu totul chestiunile politice, dar, în scurt timp, totul a devenit politic. Când tinerii au fost mobilizați în armată, în 1935, adventiștii n-au putut evita recrutarea. Chiar fetele erau obligate să presteze șase luni de armată, în detașamente de muncă pentru frontul nazist, unde era foarte greu să se obțină Sabatul liber.

În măsura în care a fost posibil, adventiștii au căutat să coopereze cu guvernul, ca să evite reprimarea totală. Astfel, ei au elaborat programe de educație sanitară, care au fost apreciate de stat. Totuși, restricțiile au sporit. Unele forme de colportaj au fost interzise. Expedierea de fonduri pentru întreținerea misionarilor trimiși în străinătate a devenit aproape imposibilă. Lucrarea de publicații a fost întreruptă în 1940, datorită refuzului guvernului de a furniza hârtie. În 1941, școala din Friedensau și-a întrerupt cursurile pentru pastori, iar după doi ani a fost închisă cu totul și transformată în spital. Începând din 1939, biserica n-a mai putut colecta zecimi și daruri decât sub denumiri speciale: „Cotizație de membru I” pentru zecime și „cotizație de membru II” pentru daruri.

Cu cât se prelungea războiul, cu atât creștea hao-sul. Serviciile divine erau ținute în case particulare.

Multe familii au fost strămutate (deportate). Case și biserici au fost distruse de bombardamentele aliaților. În 1950 s-a estimat că, în timpul celui de-al doilea război mondial, și-au pierdut viața în Germania peste 3000 de adventiști, între care 50 de pastori, iar 1285 au fost dați dispăruți. Peste 16.000 și-au pierdut casele. Între anii 1945 și 1950, biserica din Germania a continuat să fie în mare parte paralizată. Finanțată în principal de către adventiștii din America de Nord, din 1950 biserica adventistă din Germania a început să ducă o viață normală.

Invadarea Etiopiei de către italieni, în 1935, a întrerupt lucrarea de acolo, care dura de aproape 30 de ani. În 1939, toate proprietățile adventiste au fost confiscate, iar misionarii, șiliți să se întoarcă acasă. Însă lucrarea a fost reluată în 1941, când Etiopia a fost eliberată.

Războiul în China

În 1937, Japonia a început în China un război nedeclarat, de cucerire. Deplasările misionarilor adventiști au devenit periculoase. Colportorii erau suspecți de ambele părți. Refugiații rămăneau cu ce încăpea într-o mică valiză. Banditismul și arestările erau în floare.

Pe la mijlocul anului 1939, biserica a pierdut proprietăți estimate la 400.000 de dolari. Veniturile din zecimi și daruri au scăzut brusc. Unii misionari adventiști au petrecut mulți ani în închisoare, înainte de a fi repatriați. În timpul războiului au fost distruse complet sediul diviziunii din Singapore, colegiul din Nanking, casa de editură din Singhai și multe școli.

În 1943, biserica adventistă din Japonia a fost dizolvată, iar proprietățile vândute, datorită în mare parte predicării apropiatei reveniri a Domnului Hris-

tos, care îi deranja pe conducătorii militari japonezi. Tot atunci au fost întemnițați treizeci și șase de conducători și membri laici dintre adventiștii băștinași.

Japonezii au aplicat aceleași procedee în teritoriile controlate de ei. Liderul adventiștilor din Coreea, Chai Tai Heun, a fost torturat în închisoare până când a murit. Guvernul militar japonez a preluat șapte vagoane de cărți de la casa de editură adventistă și le-a transformat în hârtie de ziar. Membrii li se cerea să renunțe la Biblie și li se spunea că nu mai pot fi considerați adventiști și că trebuia să devină membri în cadrul religiei de care aparținuseră înainte. Totuși, după război, biserica și-a primit înapoi casa de editură împreună cu noile mașini instalate de guvernul militar.

Războiul din Pacific

În Filipine, japonezii au fost mai înțelegători cu adventiștii. Datorită atitudinii lor necombatante, unii au fost greșit interpretați de gherilele filipineze, dar, în general, lucrarea a progresat în pofida restricțiilor. Între 1943 și 1945, au fost botezate peste cinci mii de persoane.

Războiul s-a extins în Noua Guinee și insulele Solomon. Oficialitățile cereau uneori adventiștilor locali să facă ceea ce ei nu puteau face din motive de conștiință. Kata Rangoso a fost unul dintre cei condamnați la moarte prin împușcare. Însă, în ziua execuției, ofițerul n-a reușit să dea comanda pentru împușcare, deși a încercat de trei ori. Rangoso a fost întemnițat și eliberat apoi în chip miraculos. S-a întors în satul său și a organizat o rețea pentru a-i salva din mâna japonezilor pe aviatorii aliați căzuți prizonieri. Împreună cu echipa sa, a salvat zeci dintre aceștia.

Problema necombatantei

În perioada interbelică, unii adventiști, influențați fără îndoială de curentul pacifist promovat de numeroase grupări protestante, susțineau că membrii bisericii n-ar trebui să participe în nici un fel la sprijinirea războiului, nici măcar ca necombatanți. Alții, însă, doreau să se continue instruirea în toate colegiile adventiste pentru ca studenții să poată da primul ajutor medical.

În 1927, la colegiul misionar Emmanuel a fost inițiat un curs de instrucție elementară, ca parte a educației fizice, însă a fost întrerupt în curând deoarece era criticat că avea un caracter „prea militar”. Discuțiile sporadice purtate între reprezentanții Conferinței Generale în anii '20 n-au dus la nici o schimbare esențială în poziția istorică de necombatantă a bisericii. Dar studenții erau mai preocupați de această problemă. În 1930, studenții de la Colegiul Walla Walla au înaintat Conferinței Generale un număr de întrebări privind serviciul militar. (1) Ei cereau sfat cu privire la faptul dacă, în caz de stare excepțională, este bine să se înroleze în armată ca voluntari sau să aștepte să fie înrolați; (2) Doreau clarificări cu privire la datoriile admise în Sabat în timpul serviciului militar; (3) Solicitau o părere cu privire la faptul dacă există vreo situație în care purtarea armelor este potrivită; și (4) Dacă biserica face sau nu deosebire, în funcție de natura morală a conflictelor, în ce privește serviciul militar care poate fi îndeplinit. Studenții considerau că timpul de pace este cel mai potrivit pentru a elabora o poziție unitară a bisericii cu privire la aceste chestiuni.

Reprezentanții Conferinței Generale au prezentat această problemă la

următoarea sesiune a Conferinței Generale. Cu ocazia respectivă, a fost constituită o comisie pentru a studia toate aspectele necombatantei. Până în 1933, comisia n-a reușit să prezinte o poziție unitară. În 1934, comitetul Conferinței Generale a aprobat o broșură, oarecum revizuită, pregătită de unii dintre administratorii Uniunii Columbia, cu titlul „Tineretul nostru în timp de război”. Broșura afirma o poziție hotărâtă în favoarea serviciului militar necombatant. Ea combatea pacifismul extremist și antimilitarist, care dorea „pace cu orice preț”. Unii au fost deranjați de conținutul și tonul broșurii, care, după părerea lor, nu corespundeau poziției luate mai înainte de către biserică, potrivit căreia membrii au dreptul „să acționeze în orice timp și în orice loc, potrivit cu îndemnul conștiinței lor personale”.

Dar, între adventiști, erau puțini care se opuneau oricărui serviciu militar. În schimb, curentul s-a îndreptat spre acțiuni mai concrete privind pregătirea tinerilor pentru serviciul militar. Astfel, în 1934, la Union College, a luat ființă un corp medical de subofițeri, s-a elaborat un program de instruire medicală de bază pentru militari și fiecare tânăr de la șaptesprezece ani în sus urma să facă o oră sau o jumătate de oră de instrucție, în loc de educație fizică.

După doi ani, un program similar a fost început în sudul Californiei, cu o durată de instruire mai lungă și mai detaliată. În timpul anilor următori, programul a fost aplicat în toate colegiile adventiste din America de Nord. La comitetul de toamnă din 1939, programul a fost adoptat oficial de către reprezentanții bisericii, cu orientarea ca tinerii adventiști să primească cel mai înalt grad de instruire militară medi-

cală existentă în corpurile medicale din armata S.U.A.

Legea serviciului militar selectiv din S.U.A. (1940) conținea prevederi referitoare la serviciul militar necombatant pentru cei care aveau motive de conștiință. Calitatea de necombatant se stabilea la recrutare. Puțini adventiști au avut probleme serioase în ce privește re-ucunoașterea ca necombatant. Totuși, unii au avut de suferit în timpul programului de instruire. Dar importanța instruirii medicale anterioare a fost curând demonstrată. Mulți au fost repede avansați și au primit Sabatul liber. Prin anul 1943, erau cam 12.000 de adventiști incluși în programul de instruire medicală pentru serviciul militar.

Studenții din armată erau informați cu privire la drepturile lor și sfătuiți cum să facă față problemelor, mai ales în privința respectării Sabatului. Reprezentantul Conferinței Generale în problema serviciului militar, C.B. Haynes, exercita presiuni ca autoritățile militare să-i numească pe toți tinerii adventiști în corpul medical militar, pentru ca ei să aibă, în felul acesta, mai puține probleme în îndeplinirea serviciului.

„Eroi” adventiști

Duane Kinman, de la colegiul Walla Walla, a fost poreclit „chirurgul din tranșee”. El a salvat viața unui soldat, făcându-i o traheotomie pe câmpul de luptă, folosind cu succes un briceag și un stilou, deși nu văzuse niciodată vreo operație de acest gen, ci doar citise câte ceva.

Dar, fără îndoială, cel mai vestit erou militar adventist a fost Desmond T. Doss, care a îndurat mari greutăți în dorința de a respecta Sabatul. El făcea parte din infanteria americană care a debarcat pe insula Guam și în Filipine. Însă Doss a devenit cunoscut în timpul ultimelor bătălii din

Pacific, pe insula Okinawa. Într-un Sabat din mai 1945, a venit să-și ajute compania, împinsă de inamic în josul unei râpe. El a reușit să salveze șaptezeci și cinci de militari răniți, coborându-i într-un loc sigur. Rănit în război de trei ori, el a fost primul militar din serviciul necombatant pe motive de conștiință, căruia i s-a acordat cea mai înaltă decorație militară, și anume Medalia de onoare a Congresului, primită din partea președintelui Truman, cu prilejul unei ceremonii speciale care a avut loc în fața Casei Albe.

Totuși, au existat mii de soldați adventiști anonimi care au săvârșit acte de eroism cu totul diferit. În timpul lor liber, aceștia au ajutat la refacerea capetelor distruse de război în Filipine sau Germania, la distribuirea de hrană și îmbrăcăminte pentru victimele războiului, la punerea în stare de funcționare a dispensarelor pentru populația civilă.

Cele două războaie mondiale, cu toate ororile care le-au însoțit, au contribuit la răspândirea credinței adventiste la mii de oameni care, altfel, nu i-ar fi cunoscut poate niciodată pe adventiști. În anii care au urmat, experiența americană în problema necombatantei a modelat mult înțelegerea bisericii cu privire la felul în care trebuie abordată problema serviciului militar. După război, corpurile medicale militare au acționat în multe țări, cum ar fi Coreea, Brazilia, Liban. Experiența din anii războiului i-a pregătit pe adventiști pentru conflictele militare care au continuat după 1945 în Coreea, Africa, Asia de sud-est și Orientul Apropiat. În timpul războiului, adventiștii s-au dovedit nu numai buni cetățeni ai țării lor, dar și membri ai „familiei” mondiale. (Vezi *Light Bearers to the Remnant*, pag. 424-443 de R.W. Schwarz).

LANGUSTE, PÂINE ȘI SFÂNTA SCRIPTURĂ

Langustele posedă un uimitor sistem de orientare localizat la nivelul extremității lor cefalice. Se numește statolit și este, de fapt, un organ cavitătar, de formă rotundă, căptușit pe dinăuntru cu niște perișori foarte fini, cu rol de senzori. Cum funcționează statolitul? Langusta înghite un grăunte de nisip care trece în acest organ și care, în funcție de direcția de acțiune a forței gravitaționale, atinge câțiva perișori dintr-o anumită regiune a statolitului. În felul acesta langusta știe încotro este fundul apei, locul unde își găsește hrana.

Unor cercetători le-a venit ideea, oarecum năstrușnică, să pună câteva languste într-un bazin cu pereți din fier. Așa că, în loc de grăuncioare de nisip, langustele au înghițit firicele de fier. Și, atunci când cercetătorii au plasat un electromagnet în partea laterală a bazinului, toate langustele s-au înclinat pe o parte. Iar când electromagnetul a fost așezat deasupra bazinului, langustele au înotat „pe spate” toată ziua. Chiar și atunci când cercetătorii au introdus în bazin languste care aveau grăuncioare de nisip în statoliți și care, deci, înotau normal, cele ghidate de fier au ascultat mai mult de statoliții lor decât de ceea ce le spuneau ochii, continuând să se deplaseze cu susul în jos; iar când a sosit ora mesei, în zadar s-au străduit să găsească fundul bazinului înotând la suprafața apei. În schimb, nici una dintre langustele normale nu s-a simțit ispitită să se alăture vecinilor ei dezorientate.

Trăim astăzi într-o vreme în care „întinericul acoperă pământul, și negură mare popoarele”. Ispitele și informațiile false abundă în jurul nostru și suntem înconjurați de o mulțime de oameni a căror ordine a valorilor este complet răsturnată. Privind la noi, sprijiniți fiind și de „argumentul” majorității, aceștia ne spun: „Nu vedeți că sunteți anapoda? Parcă ați avea pietre în cap!”

Dr. Gily Ionescu

E greu să rezisti într-un asemenea mediu, în care domnește dezinformarea și ignoranța, chiar și în dreptul celor mai elementare aspecte ale modului de viață.

Dacă cele tocmai afirmate vi se par o exagerare, vă propun să ne ocupăm puțin de ceea ce noi, românii, consumăm cu generozitate la fiecare masă - de pâinea noastră cea de toate zilele. V-ați întrebare vreodată de ce majoritatea concetățenilor noștri preferă pâinea albă? Este aceasta cea mai hrănitore varietate de pâine?

Pâine albă sau pâine integrală?

Deși ajunsă relativ recent pe mesele noastre - abia la sfârșitul secolului trecut a fost pusă la punct o tehnică de măcinare a grâului care permitea, cu costuri destul de reduse, obținerea făinii albe - pâinea albă a devenit un simbol al bunăstării, al civilizației și - în reclamele ce i se fac - al unei alimentații complete și sănătoase. În schimb, pâinea integrală - „pâinea neagră” - este rezervată soldaților, deținuților și altor defavorizați. Să fie pâinea albă chiar așa de valoroasă?

Pentru a găsi un răspuns, haideți să vedem din ce este format bobul de grâu și ce se întâmplă cu el în urma procesului de obținere a făinii albe, respectiv integrale.

Bobul de grâu este format dintr-un înveliș (tărâța), un embrion (germenele) și endosperma (conținutul sau „miezul” bobului). Tărâța conține cea mai mare parte a fibrelor alimentare, cantități importante de vitamine și minerale, precum și mici cantități de proteine. Germenele - partea vie a bobului - este o sursă bogată de vitamine din grupul B, vitamina E, minerale și fibre. La rândul ei, endosperma este formată din proteine și amidon și reprezintă patru cincimi din volumul bobului.

Deosebirea dintre făina integrală și cea albă nu ține numai de culoare, ci și de compoziție: în vreme ce făina integrală conține substanțe nutritive din toate cele trei părți ale bobului de grâu, făina albă este formată aproape exclusiv din endosperma bobului. Astfel, prin înlăturarea tărâței și germenului, făina albă este sărăcită de peste 24 vitamine și elemente minerale cunoscute, precum și de fibrele alimentare. Nu este de mirare că insectele dăunătoare de obicei nici nu se ating de făina albă, în vreme ce făina integrală este „paradisul” lor. Lucrurile sunt complicate și mai mult de industria alimentară, care adaugă în aluat o serie de substanțe chimice menite să confere o culoare mai albă pâinii, să ușureze frământarea bucăților mari de aluat, etc.

În aceste condiții, apariția carențelor nutriționale era de așteptat, și n-a întârziat să se producă încă de la începutul secolului nostru. Reacția industriei alimentare? Demararea unui program de „îmbogățire” a făinii albe cu vitamine din complexul B (B1, B2, B6) și fier. Așadar, din cele peste 24 de substanțe înlăturate, sunt puse la loc patru, iar rezultatul ne este vândut drept „făină îmbogățită”.

Pâinea a stat dintotdeauna la baza alimentației omului. Și, dacă dorim să trăim o viață sănătoasă, este timpul să reaşezăm pâinea integrală pe locul pe care-l merită.

„Omul nu trăiește numai cu pâine...”

Din nefericire, confuzia și dezinformarea nu se limitează doar la „pâinea cea de toate zilele”, ci, vai, sunt adesea întâlnite și pe tărâmul hranei pentru suflet. Și aici „omul se uită la ceea ce izbește ochii” (1 Sam. 16,7) și milioane de așa-zisi creștini sunt mai atrași de „lucruri care nu hrănesc” (Is. 55,21).

Întocmai cum părțile cele mai hrănitore ale bobului de grâu sunt

înlăturate pentru obținerea mult doritei făini albe, tot astfel oameni și biserici nu conținesc să dea la o parte ceea ce e mai bun, mai consistent din Cuvântul lui Dumnezeu - pâinea sufletului omenesc - lăsând doar ceea ce arată bine, ceea ce nu deranjează, ceea ce poate da o aparență de spiritualitate, „o formă de evlavie“. Au dispărut astfel porunci din Decalog, au căzut în dizgrație doctrine fundamentale altădată - dumnezeirea Domnului Hristos, de pildă, au apărut conflicte nefirești între har și lege, etc. Așa s-au născut (și se mai nasc încă) nesfârșitele varietăți de crezuri, biserici, culte, mișcări, secte, etc. - toate creștine, toate pretinzând că-și trag seva din același „bob“ originar al Scripturii.

Dar pentru că operațiunile de înlăturare erau deseori prea radicale, luându-i credinciosului tot ce e viu din Cuvânt, pentru a amenda cumva gravele maladii carentiale în materie de spiritualitate, care începuseră să capete proporții epidemice, s-a simțit nevoia unor adăugiri, a unor completări sau „îmbogățiri“ ale mesajului Scripturii. Căci după cum pâinea albă nu este bună decât cu ceva pe ea sau lângă ea, tot astfel și credinciosul căruia i se servește pâinea goliță de conținut a Cuvântului simte că ar mai dori ceva. Și acest ceva i se oferă cu generozitate sub forma „caloriilor goale“ ale tradiției, obiceiurilor, interpretărilor, comentariilor, etc.

S-a spus - și pe bună dreptate - că ceea ce deosebește în mod esențial religia biblică de orice religie falsă este modul în care este privit rolul omului în procesul salvării sale, în Planul de mântuire. Mesajul nealterat, integral al Scripturii, „vestea cea bună“ este că omul trebuie doar să accepte, prin credință, ceea ce Hristos a realizat pentru el pe cruce; să-L primească în inimă și să-L lase să trăiască acolo. Nimic mai mult, nimic mai puțin. În schimb, în cadrul oricărei religii false, omul își câștigă/merită într-un fel sau altul mântuirea: prin milostenii, fapte bune, pomeni, rugăciuni, canoane, pelerinaje, si-

hăstrie, donații, indulgențe, etc., etc. Altfel spus, este dată la o parte lucrarea dătătoare de viață a Mântuitorului, după care păcătosul își ameliorează, își „condimentează“ condiția disperată cu aditivii contribuției personale.

„Sigur - veți zice - e trist că alții se află în această stare. Dar noi, ca membri ai ultimei biserici profetice, noi nu avem a ne teme de nimic din acest punct de vedere. Noi avem toată lumina Scripturii, noi nu ne bazăm credința pe 'basmе lumești și băbești' (1 Tim. 4,7) ci doar pe Cuvânt. 'Sola Scriptura'.“ Oare așa să fie?

Și noi „rafinăm“ Cuvântul...

Avem și noi pasaje și capitole biblice preferate, pe care le citim mereu. Cu restul nu prea ne ostenim, căci fie că nu ne sunt pe plac pentru că ne „ating“ firea cea rea și atât de sensibilă, fie că ni se par prea dificile sau aride. Oare de ce conține Biblia atâtea amănunte istorice, atâtea biografii de oameni care au trăit cu mii de ani în urmă, atâtea spițe de neamuri? De ce nu ne-a lăsat Dumnezeu un manual de teologie sistematică? Din același motiv pentru care în bobul de grâu se află, într-o aparență învâlmășeală, o mulțime de substanțe hrănitoare, precum și o cantitate importantă de fibre alimentare care, deși nu sunt digerabile, au o importanță deosebită pentru sănătatea consumatorului. Totuși, cât de rar ne luăm timp să sondăm, să căutăm până în profunzime înțelesul unui fragment inspirat. De cele mai multe ori ne mulțumim cu o lectură superficială - cu „făina albă“ - trecând inconștienți pe lângă partea vie, energizantă și transformatoare a Cuvântului. Suntem ispititi să credem că am aflat tot ce se poate afla, și ne plafonăm spiritual. Abia atunci când maladiile carentiale spirituale (ce debutează atât de discret...) se transformă în crize veritabile, copleșindu-ne, ne întorcem la Biblie, ca la un medicament. Între crize, cei mai „conștiințioși“ dintre noi, nemulțumiți de hrana incompletă pe care o obținem printr-un studiu de suprafață, recurgem la speculații, ajutați și de noianul de lecturi

(spirituale sau nu) cu care ne completăm „meniul“. Uităm că orice activitate - fie aceasta chiar studierea cărților Spiritului Profetic („lumina mai mică“) - care ia locul studiului nemijlocit personal, al Scripturii („lumina mai mare“) este o practică nesănătoasă. (A nu se înțelege de aici că noi nu recomandăm studierea Spiritului Profetic.)

Probabil însă că cea mai subtilă și periculoasă formă de „rafinare“ a Cuvântului este auzirea și primirea lui pe plan mental, eșuând însă în a-l asimila și trăi. Este ca și cum am pregăti o pâine integrală după toate regulile gastro-nomice și nutriționale, pe care însă nu mai ajungem s-o consumăm. Folosul este nul. Mai câștigați sunt cei ce mănâncă pâine albă - ei au trăit ce au știut...

A sosit timpul să ne hrănim zilnic cu „pâinea integrală“ a „fiecărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“. Trăim vremuri în care avem nevoie de fiecare „vitamină“, de fiecare element nutritiv și „calorie“ a „Cuvântului cel bun al lui Dumnezeu“. (Evr.6,5). Este, mai mult ca oricând, momentul să asimilăm cuvintele sale dătătoare de viață, astfel ca ele să devină o parte din noi. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuesc împotriva Ta“ (Ps.119,11). Altfel, riscăm să ne ruinăm sănătatea spirituală cu „caloriile goale“ pe care tradiția sau părerile altora despre Biblie ni le pot oferi.

Și încă ceva: dacă nu ne vom grăbi s-o facem noi, o vor face alții - oameni despre care poate noi nu avem o părere prea bună, pe care-i considerăm niște „dăunători“, ființe care produc numai pagube, dar care și-au descoperit adevărata lipsă, care „flămânzesc și însetează după neprihănire“ și care știu să savureze - spre folosul lor și al altora - fiecare „grăunte“ al Cuvântului inspirat. Astfel de oameni devin imuni față de magnetii ispititorilor, oricât de puternici ar fi aceștia. Pentru că ei primesc, fără rezerve, „Pâinea vie care se coboară din cer“ - pe Hristos cel răstignit.

Dr. Gily Ionescu este director pentru sănătate și temperanță în Uniunea română